

SVAZEK 7

(pracovní text pouze pro osobní potřebu přeložili a upravili Marie a Pavel Čechovi)

J.M.J.

30. ledna 1906

Stálost nařizuje vše.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, požehnaný Ježíš přišel jen na chvíli a řekl mi: "Má dcero, jak je nutné, aby duše neustále konala dobro, které začala. Ve skutečnosti, i když má začátek, nebude mít konec, a protože nemá konec, je nutné, aby se přizpůsobila cestám Věčného Boha. Bůh je spravedlivý, svatý, milosrdný, je ten, který obsahuje všechno, - ale možná jen na jeden den? Ne - vždycky, vždycky, vždycky... Stejně tak duše nesmí být jeden den trpělivá, pokorná a poslušná a druhý den netrpělivá, pyšná a rozmaraná. Jsou to porušená ctnosti, je to jako míchat černou a bílou, světlo a tmu; všechno je nepořádek, všechno je zmatek - způsoby, které jsou zcela nepodobné jejímu Stvořiteli. V této duši probíhá neustálá válka, protože vášně proti ní vedou válku; ve skutečnosti, když vidí, že se tak často živí, doufají, že vítězství je jejich. Démoni, tvorové a dokonce i samotné ctnosti, když vidí, že jsou zklamaní, vedou proti ní urputnou válku a nakonec ji znechucují. Budou-li tyto duše spaseny - ach, kolik práce bude mít oheň očistce!

Na druhé straně je pro stálou duši všechno klidné; pouhá stálost už sama o sobě udržuje všechno na svém místě; vášně už cítí, že umírají. A kdo je ten, kdo na prahu smrti myslí na to, aby proti někomu vedl válku? Stálost je meč, který vše zahání na útěk, je to řetěz, který poutá všechny ctnosti tak, že se jimi člověk cítí neustále laskán; a oheň očistce nebude mít co dělat, protože stálost vše uspořádala a cesty duše učinila podobnými cestám Stvořitele."

9. února 1906

Spojení našich činů s Ježíšovými je zárukou spasení.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, viděla jsem jen stín požehnaného Ježíše, byl celý utrápený a téměř ve stavu sesílání trestů. Když jsem ho spatřila, řekla jsem si: "Kdo bude schopen nejen uniknout trestům, ale dokonce dosáhnout spásy?" V tu chvíli jsem si uvědomila, že se mi zjevil. A On změnil vzhled a řekl: "Má dcero, spojení lidských skutků s Mými je zárukou spasení, neboť pracují-li dva lidé na stejném poli, je jejich práce na tomto poli zárukou, že oba musí sklízet. Stejně tak ten, kdo spojí své skutky s Mými - je to, jako by pracoval na mém poli, nebude tedy sklízet v mém království? Bude snad muset pracovat sjednocen se Mnou na mém poli a pak sklízet v království, které je Mi zcela cizí? To jistě ne."

12. února 1906

Ctnosti nám umožňují dosáhnout určité výšky, ale v Boží vůli neexistují žádné hranice. Účinky pouhých slov "Boží vůle".

Jak jsem byla ve svém obvyklém stavu, cítila jsem se celá utlačená kvůli nedostatku mého požehnaného Ježíše. Pak přišel jen na chvíli a řekl mi: "Má dcero, všechny ostatní ctnosti ve stvořeních staví zeď určité výšky, ale zeď duše, která žije v Boží vůli, je zeď tak vysoká a hluboká, že nelze najít ani její hloubku, ani její výšku. Také je celá z ryzího a pevného zlata, nepodléhá žádnému neštěstí, jelikož je tato zeď v Boží Vůli - tedy v Bohu -, udržuje ji sám Bůh a není síly, která by se Bohu mohla vzepřít. A duše, zatímco žije v této Božské Vůli, je oděna světlem veskrze podobným Tomu, v němž žije, a to natolik, že i v nebi bude zářit více než všichni ostatní, a to takovým způsobem, že bude příležitostí k větší slávě pro samotné svaté. Ach, má dcero, přemýšlej trochu o tom, jakou atmosféru pokoje a dobra obsahují pouhá slova "Boží vůle". Už při pouhém pomyslení, že chce žít v této atmosféře, se duše cítí proměněná; cítí, jak do ní proudí božský vzduch, cítí, jak se rozpouští její lidská podstata, cítí se zbožštěná - z netrpělivé se stává trpělivá; z pyšné - pokorná, poddajná, dobročinná, poslušná; z chudé se stává bohatá. Všechny ostatní ctnosti povstávají, aby jako koruna obklopily tuto vysokou zeď, která nemá hranice; protože Bůh nemá hranice. Duše se rozpouští v Bohu, ztrácí své vlastní hranice a získává hranice Boží vůle."

23. února 1906

Jak byl Ježíš z Otcovy vůle přibit na kříž.

Dnes ráno jsem myslela na našeho Pána při aktu, kdy ho přibíjeli na kříž; soucítila jsem s ním celým a blahoslavený Ježíš mi řekl: "Má dcero, na kříž nebyly přibity jen mé ruce a nohy, ale všechny částičky mého lidství, duše a božství byly přibity z vůle Otce. Ve skutečnosti bylo ukřižování Vůlí Otce, proto jsem byl přibit a zcela přetvořen v Jeho vůli. Bylo to nutné, protože co jiného je hřích než odklon od Boží Vůle, od všeho dobrého a svatého, co nám Bůh dal, domnívání se, že něco vlastním. Je to urážka Stvořitele! A já, abych napravil tuto opovržlivost a tuto modlu člověka, kterou ze sebe dělám, jsem chtěl za cenu velkých obětí zcela rozpustit svou vůli a žít z Vůle Otcovy."

28. února 1906

Největší poctou, kterou může stvoření vzdát Bohu, je spoléhat se ve všem na Jeho Boží vůli.

Způsob, jakým Milost sděluje sama sebe.

Dnes ráno se požehnaný Ježíš na chvíli zviditelnil a řekl mi: „Stvořitel, když vidí, že stvoření plní svou povinnost vůči Stvořiteli, předává jí svou milost. Má dcero, největší poctou, kterou může stvoření vzdát Bohu, je ve všem spoléhat na jeho Boží vůli.“ A zatímco to říkal, z blahoslaveného Ježíše vyšlo světlo, které mi umožnilo pochopit způsob, jakým sděluje Milost.

Pochopila jsem to takto. Například: duše v sobě cítí zkázu sebe sama, vidí svou nicotu, svou bídu, svou neschopnost vykonat stín dobra. Nuže, zatímco ona to tak cítí, Bůh jí sděluje svou Milost a to Milost pravdy takovým způsobem, že duše může ve všem vidět pravdu bez klamu, bez temnoty. A tady je způsob, jak se tím, čím je Bůh ze své přirozenosti – tedy věčnou Pravdou, která nemůže klamat ani být oklamána -, stává duše skrze Milost. To znamená, že duše pociťuje odstup od pozemských věcí, vidí jejich pomíjivost, nestálost, to, jak je všechno falešné, všechno je hniloba, která si zaslouží spíše opovržení než lásku. Zatímco duše pociťuje tento stav, Bůh jí sděluje svou Milost a to Milost pravé a věčné lásky; sděluje jí svou krásu a to takovým způsobem, že milující duše šíří a zůstává naplněna láskou a krásou Boží. A tak se tím, čím je Bůh svou přirozeností - láskou a věčnou krásou -, stává duše skrze Milost; a tak je to i se všemi ostatními božskými ctnostmi, takovými, že kdybych chtěla říci všechno, byla bych příliš dlouhá. Dodávám jen, že Milost duši předjímá, vzrušuje ji, ale teprve když duše tyto pravdy přežvýká a spolkne je jako pokrm, Milost se jí sdělí a vstoupí do ní, aby se jí zmocnila. Proto ne každý přijímá výše popsané účinky, protože je nechává unikat z mysli jako blesky a neudělá si pro ně místo.

4. března 1906

Ježíš žertuje s Luisou.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a říkala jsem si: "Pane, projev mi svou vůli - ať už musím být v tomto stavu nebo ne. Co bys tím ztratil? Je to 'ano' nebo 'ne', co potřebuju slyšet." A pak jsem se vrátila k tomu, co jsem chtěla říct. Zatímco jsem to říkala, požehnaný Ježíš se v mém nitru projevil a řekl mi: "Má dcero, říkám, že chci, abys vyšla z tohoto stavu oběti, ale pokud to uděláš - běda!"

"Ať se stane cokoli," odpověděla jsem. "Když mi sám říkáš, že chceš, abych ze stavu oběti odešla, neměla bych to udělat?" A On: "Cože? Musím ti to říct, tlačit tě, činit ti násilí, ale ty to nesmíš udělat, protože dcera, která je stále s otcem, musí znát otcův temperament, čas a příčinu. Musí o všem dobře uvažovat a bude-li třeba, musí otce odradit od toho, aby jí tento příkaz dal." A já: "Neudělala jsem to, protože poslušnost nechce. Neudělala."

A on, aniž by mi dal čas, řekl: "A když ti to dovolí, běda tomu, kdo to udělá!" Když jsem to uslyšela, řekla jsem: "Pane, zdá se, že tentokrát mě chceš pokoušet a způsobit mi mnoho rozpaků; sama nevím, co mám dělat. Co mám dělat?" A On: "Chtěl jsem s tebou trochu zažertovat. Copak manželé spolu někdy nežertují? A nemohl jsem to udělat také?"

5. března 1906

Ježíš jí žádá, aby mu ulevila. Vidí muže, který páchá sebevraždu.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe s Ježíškem, celým ztrápeným. Když jsem Ho viděla tak ztrápeného, řekla jsem: "Můj drahý maličký, řekni mi, co chceš? Jak mám trpět, abych Ti ulevila?" A On se položil tváří k zemi, modlil se a téměř chtěl, abych mu vyložila jeho vůli, ale já jsem nic nechápala. Zvedla jsem Ho ze země, několikrát

jsem Ho políbila a řekla jsem: "Můj milovaný, nemohu pochopit, co chceš. Chceš, abych trpěla ukřižováním?". A On řekl: "Ne". Vzal mě rukou za paži a z manžety košile se mi vynořilo zápěstí. Když jsem to viděla, řekla jsem: "Chceš, abych byla svlečena? Cítím velký odpor, ale z lásky k Tobě se podřizuji." "Cože?" zeptal se.

Mezitím jsem viděla člověka, který v zoufalství a z neúcty k sobě samému spáchal sebevraždu - a to v našem městě. Dítě Ježíš mi řeklo: "Nedokážu v sobě udržet tolik hořkosti - přijmi její část." A vlilo mi trochu své hořkosti do úst. Běžela jsem k tomu člověku, abych mu pomohla činit pokání ze zla, kterého se dopustil. Démoni brali tu duši, přikládali ji na oheň a stále ji obraceli, jako by ji opékali. Vysvobodila jsem ho až dvakrát a pak jsem se ocitla sama v sobě a modlila se k Pánu, aby se nad tou nešťastnou duší smiloval. Blahoslavený Ježíš se vrátil s trnovou korunou, tak zapuštěnou do hlavy, že se trny objevily i v jeho ústech; a řekl mi: "Ach, má dcero, mnozí nevěří, že trny pronikly i do mých úst. Hřích pýchy je tak strašný, že je jedem duše - zabíjí ji. Tak jako ten, kdo má něco přes ústa, brání jakémukoli pokrmu, aby prošel do jeho těla a dal mu život, tak pýcha brání životu Božímu v duši. Proto jsem chtěl tolik trpět kvůli lidské pýše; a přesto tvor dosáhne takové pýchy, že opilý pýchou ztratí poznání sebe sama a dosáhne toho, že zabije své tělo i duši."

Abych poslechla, říkám, že když jsem otci řekla, co jsem napsala výše, ujistil mě, že toho rána jeden muž spáchal sebevraždu.

9. března 1906

Vidí očistné duše, které jdou na pomoc národům.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a spatřila jsem blahoslaveného Ježíše a mnoho očišťujících duší, které Ježíš Kristus posílal na pomoc národům. Zdálo se, že národy čeká mnoho potupných nakažlivých nemocí a na některých místech zemětřesení. Někteří se zabíjeli, někteří se vrhali do studní nebo do moře a někteří zabíjeli jiné. Zdá se, že člověk je unaven sám sebou, protože bez Boha necítí sílu žít dál. Ach, Bože, kolik trestů a kolik tisíc lidí se stane obětí těchto pohrom!

13. března 1906

Pokud duše nemůže být bez Ježíše, je to znamení, že je pro jeho lásku nezbytná.

Dnes ráno požehnaný Ježíš nepřicházel a já si říkala: "Pane, copak nevidíš, že mi chybí život? Cítím takovou potřebu Tebe, že když nepřijdeš, cítím, že jsem zničena. Neodpírej mi to, co je pro mě naprosto nezbytné; nežádám Tě o polibky, pohlazení, laskavosti, ale jen o to, co je nezbytné." Zatímco jsem to říkala, zjistila jsem, že jsem celá pohroužená do Něho; celá moje bytost se rozplynula tak, že jsem nemohla dělat a vidět nic jiného než to, co dělal a viděl On sám. Cítila jsem se blažená, šťastná, všechny mé síly dřímaly - jako člověk, který jde do hlubin moře, které je celé vodní. Když se dívá, vidí vodu; když mluví, voda mu brání mluvit a

vstupuje mu i do útroby; když naslouchá, je to šumění vody, které mu vstupuje do uší. S tímto rozdílem: že v moři je život člověka v nebezpečí a necítí se ani šťastný, ani blažený, zatímco v Bohu znovu získává božský život, štěstí a blaženost. Tehdy mi blahoslavený Ježíš řekl: "Má dcero, když nemůžeš být beze mne, tak moc jsem pro tebe potřebný - to je znamení, že jsi potřebná mé lásky. Ve skutečnosti je míra, v jaké se někdo stává nezbytným pro někoho jiného znamením, že druhý je nezbytný pro prvního. Proto, i když se někdy zdá, že nepřicházím a ty se bráníš a vidím, jak jsem pro tebe nezbytný, jak tato nezbytnost roste v tobě, roste i ve Mně, a říkám si: "Půjdu a vezmu úlevu pro svou lásku." Vždycky jsem si říkal, že jsem pro tebe nezbytný. Proto přicházím k tobě."

17. dubna 1906 * San Francisco Zemětřesení 8,3 stupně a požár 700 + mrtví

Bůh vyzbrojí živly proti člověku.

Dnes ráno jsem měla špatné období; byla jsem mimo sebe a neviděla jsem nic než oheň. Zdálo se, že se země otevře a hrozí, že pohltí města, hory i lidi. Zdálo se, že Pán chce zničit zemi, ale zvláštním způsobem tři různá místa, vzdálená od sebe, a některá z nich také v Itálii. Zdálo se, že jsou to tři jícny sopek - některé vysílaly oheň, který zaplavoval města, a na některých místech se země otvírala a mělo dojít ke strašlivým zemětřesením. Nedokázala jsem dost dobře pochopit, zda se tyto věci dějí nebo budou muset být. Kolik zřícenin! Příčinou toho je však pouze hřích a člověk se nechce vzdát; zdá se, že se člověk postavil proti Bohu a Bůh proti člověku vyzbrojí živly - vodu, oheň, vítr a mnoho dalších věcí, které způsobí smrt mnoha a mnoha lidí. Jaké zděšení, jaká hrůza! Měla jsem pocit, že umírám, když jsem viděla všechny ty smutné výjevy; chtěla bych vytrpět cokoli, abych Pána usmířila. Ale kdo může říci jak? Pán přišel jen na chvíli. Řekla jsem několik slov, abych ho uklidnila, ale On mě neposlouchal. Pak mi řekl: "Má dcero, ve svém stvoření už nemohu najít žádné místo, kde bych mohl spočinout. Nech Mne odpočívat v tobě a ty - odpočívej ve Mně a mlč. A tak se vrátím do svého stvoření".

25. dubna 1906

Trpí spolu s Ježíšem. On jí dává jako dar všechno své utrpení a sebe samého.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, zdálo se mi, že v sobě vidím blahoslaveného Ježíše, celého zmučeného, jak trpí ukřižováním. Zdálo se mi, že budu trochu trpět spolu s Ním. Pak mi řekl: "Má dcero, všechno je tvoje: mé utrpení i celý Já - všechno ti dávám jako dar." Pak dodal: "Má dcero, kolik toho proti Mně stvoření dělají - jakou mají žízeň po hříších, jakou žízeň po krvi! Nechtěl bych nic jiného, než vylít vnitřnosti země naruby a všechny je spálit." A já: "Pane, co to říkáš? Řekl jsi mi, že jsi celý můj, a ten, kdo se dává někomu jinému, už není pánem sám sebe. Nechci, abys to udělal! A Ty to nesmíš udělat! Chceš-li ode mne zadostiučinění, nech mě trpět, cokoli chceš, neboť jsem připravena na všechno.

Tak jsem ho cítila v sobě, jako bych ho držela spoutaného, a ON často opakoval: "Nech mě to udělat, protože víc už nemohu! Nech Mě to udělat, protože už nemohu nic snést!" A já jsem

opakovala: "Nechci to, Pane, nechci to." A tak jsem se snažila, aby se to stalo. Ale když jsem to říkala, cítila jsem, jak se mi srdce rozpolcuje něhou v obdivu k Jeho dobrotě, tak blahosklonně k hříšné duši, jako jsem já. Mohla bych povědět mnoho věcí o Boží dobrotě, ale nedokážu je dobře vyslovit.

26. dubna 1906

Ježíš ji nechce nechat vidět tresty, aby ji netrápil.

I když jsem byla stále ve špatném stavu, cítila jsem, že kolem mého lůžka jsou lidé, kteří chtějí, abych viděla tresty, které se dějí ve světě - zemětřesení, války a mnoho dalších věcí, kterým jsem nemohla dobře rozumět. Chtěli mě přimět, abych se přimlouvala u Pána. Zdálo se mi, že to byli svatí, ale s jistotou to říci nemohu. Mezitím z mého nitra vyšel požehnaný Ježíš a řekl jim: "Neobtěžujte ji, netrapte ji tím, že ji chcete přimět, aby viděla smutné scény. Raději ji nechte být klidnou a nechte ji se mnou o samotě." A tak jsem se na ně podívala. Odešli a já jsem zůstala znepokojená - "Kdo ví, co se děje, že On ani nechce, abych to viděla...".

Potom jsem se ocitla mimo sebe a uviděla jsem kněze, který začal mluvit o zemětřeseních, k nimž došlo v minulých dnech, a řekl: "Pán je velmi rozhořčen, myslím, že to ještě neskončilo." A já na to : "Kdo ví, jestli budeme ušetřeni." On se rozohnil a zdálo se mi, že jeho srdce bije tak silně, že jsem to cítila i já sama a ty údery srdce se odrážely v mém srdci. Nechápala jsem, kdo to je, ale cítila jsem, že mi něco sděluje. Pak dodal: "Jak se mohou dít tak vážné věci, ničení a umírání lidí, kde je srdce, které miluje všechny? Nanejvýš by mohlo být cítit několik otřesů, aniž by došlo k výrazným škodám."

Když jsem slyšela slova "srdce, které miluje všechny", připadala jsem si, jako by si mě někdo dobíral, a nedokážu říct, jak jsem z toho vyšla: "Co to říkáte - srdce, které miluje všechny? Nejen, že miluje všechny, ale že se za všechny kaje, že trpí, že děkuje, že chválí, že se klaní, že ctí svatý zákon pro všechny. Nevěřím, že je to pravá láska k milovanému, jestliže mu člověk neposkytuje lásku a všechno uspokojení, které mu měli poskytnout ostatní, a to takovým způsobem, že v té osobě musí najít všechno dobro a spokojenost, které měl najít ve všech." A tak jsem se rozhodla, že se zastanu pravé Lásky. Když mě uslyšel, ještě více se rozohnil a přiblížil se ke mně v touze mě obejmout. Bála jsem se, červenala jsem se, že jsem tak mluvila, a srdce, zasažené jeho údery, mi bušilo. Zdálo se, že se proměňuje, jako by to byl najednou náš Pán , ale to nemohu s jistotou říci. Aniž bych mu mohla odporovat, přivinul mě k sobě a řekl mi: "Každé ráno k tobě přijdu a budeme spolu snídat." A tak jsem si ho vzala k sobě. V tu chvíli jsem se ocitla sama v sobě.

29. dubna 1906

Jak je duše, která je prázdná od všeho, jako voda, která stále teče.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, požehnaný Ježíš přišel jen na chvíli a naplnil celé mé nitro sebou. Řekl mi: „Má dcero, protože voda nemá barvu, přijímá do sebe všechny barvy, které se v ní odrážejí. Prázdna duše je jako voda, která teče a stále teče, a když dosáhne středu, z něhož vyšla, teprve tehdy se zastaví. Stejně tak prázdná duše běží a vždy běží k božskému středu, z něhož vyšla, a když dojde k tomu, že se zcela naplní Bohem, teprve tehdy se zastaví. Protože je vlastně prázdná, nic z božské bytosti jí neunikne, a protože nemá vlastní barvu, přijímá do sebe všechny božské barvy. Nuže, jen prázdná duše, protože je prázdná od všeho, chápe věci podle pravdy: vzácnost utrpení, pravé dobro ctnosti, nutnost jediného Věčného; protože k tomu, aby člověk něco miloval, je naprosto nutné nenávidět to, co je opakem toho, co je milováno. Jen prázdná duše dosahuje tak velkého štěstí.“

4. května 1906

Strach a slzy duše. Ježíš ji žádá, aby byla v psaní přesnější.

Velmi mě trápilo, že jsem jasně neviděla svého obdivuhodného Ježíše, a navíc mi moje myšlenky říkaly, že Ježíš, který je mým životem, mě už nemiluje. Ach, Bože, jakou smrtelnou bolest pociťovalo mé ubohé srdce! Nevěděla jsem, co mám dělat, abych se od toho osvobodila. Prolévala jsem hořké slzy a abych se osvobodila, říkala jsem si: "On už mě nemiluje! A ze zloby, že mě už nemiluje, ho budu milovat víc než dřív." Napsala jsem to, abych poslechla. Pak, po mnoha útrapách, přišel On a nesl mé slzy na své tváři. Nechácala jsem dobře proč, ale zdálo se mi, že když mě ta myšlenka vzrušila a téměř podráždila k tomu, abych Ho milovala víc, potěšena tím, že mi téměř řekne: "Cože - já tě nemiluji? Miluji tě tak moc, že si vedu účet i za tvé slzy a nesu je na své tváři pro své potěšení." Poté dodal: "Má dcero, chci, abys byla přesnější, preciznější a vše projevila písemně, protože mnohé věci vynecháváš, necháš si je pro sebe, aniž bys je napsala, ale mnohé věci poslouží jiným." Když jsem to uslyšela, zůstala jsem zmatená, protože to po pravdě řečeno dělám a můj odpor k psaní je tak velký, že by mě mohly přemoci jen zázraky, které může udělat poslušnost, protože z vlastní vůle bych nebyla schopná napsání jediného slova. Kéž by vše bylo ke slávě Boží .

6. května 1906

Bůh je potravou a životem duše.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel blahoslavený Ježíš jen na chvíli s bochníkem chleba v ruce, jako by mě chtěl občerstvit, protože se kvůli neustálému strádání cítím tak špatně, že se mi zdá, že mě při životě drží pouhá nitka života a že bych se pod touto nitkou proměnila v popel a zetlela. Potom, když mě tím chlebem občerstvil, mi řekl: "Má dcero, hmotný chléb je potravou a životem pro tělo a neexistuje žádná částička těla, která by z tohoto chleba nepřijímala život. Stejně tak je Bůh pokrmem a životem duše a nesmí existovat žádná částička, která by nepřijímala život a pokrm z Boha. To znamená oživit se celý v Bohu, žít své touhy v Bohu a přimět své náklonnosti, sklony a lásku, aby přijímaly

život a pokrm v Bohu tak, aby se netěšily z žádného jiného pokrmu než z Boha samotného. Ale - ach, jak mnozí nechávají své duše žít se nejrůznějšími nečistotami!"

Po těchto slovech zmizel a já jsem se ocitla v kostele, kde se zdálo, že různí lidé říkají: "Proklínám tě, proklínám tě...", jako by chtěli proklínat požehnaného Pána a také samotné tvory. Nevím jak, ale pochopila jsem celou tíhu těch zlořečení, jako by znamenala zničení Boha i jich samých, a hořce jsem kvůli těmto zlořečením plakala. Pak jsem viděla kněze, který celebrou u oltáře, jako by to byl Náš Pán, a přišel doprostřed těch, kteří způsobili ty maledicty - prokletí, a slavnostním a autoritativním hlasem řekl: "Maledicti, maledicti!" Nejméně dvacetkrát nebo vícekrát; a zatímco to říkal, zdálo se, že mnoho tisíc lidí padne mrtvých - někteří z revolucí, někteří ze zemětřesení, někteří v ohni, někteří ve vodě. Zdálo se mi, že tyto tresty jsou předzvěstí blížících se válek. Vykřikla jsem a On se ke mně přiblížil a řekl mi: "Má dcero, neboj se, neboť tě neproklínám, naopak, říkám ti: tisíckrát a tisíckrát říkám: 'benedicta'. Plač a modli se za tyto národy."

7. května 1906

Ježíš nechce odejít z Luisina interiéru.

Dnes ráno jsem po svatém přijímání uviděla ve svém nitru požehnaného Ježíše a řekla jsem Mu: "Můj milovaný, vyjdi zevnitř - poď ven, abych Tě mohla obejmout, políbit a mluvit s Tebou". A On mi udělal rukou znamení: "Má dcero, nechci vyjít ven, je mi v tobě dobře, protože kdybych vyšel z tvého lidství - lidství, které obsahuje něhu, soucit, slabost, starost - bylo by to, jako bych vyšel ze svého živého Lidství. Ve skutečnosti, protože zastáváš stejný úřad mé oběti, bych ti měl dát pocítit tíhu bolesti druhých, a proto bych je ušetřil. Vyjdu, ano, ale ne z tvého nitra, spíše z nitra Boha bez Lidství, a má spravedlnost se vydá na cestu, jak se sluší a patří, aby potrestala tvory." A zdálo se, že půjde stále hlouběji dovnitř. Opakovala jsem Mu: "Pane, vyjdi ven, ušetři své děti, své vlastní údy, své obrazy. Pane, vyjdi ven!" A On, děláje rukou znamení, opakoval: "Nevycházím, nevycházím..." Opakoval to mockrát a sdělil mi mnoho věcí o tom, co obsahuje lidstvo, ale nejsem schopna je vyslovit. Mám je v hlavě, ale nedokážu je vyjádřit slovy. Raději bych to nenapsala, ale poslušnost tomu nepřála. Fiat - vždycky Fiat.

15. května 1906

Duše je jako houba: když se vymačká, nasákne se Bohem.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu, ale cítila jsem krajní soužení kvůli nedostatku blahoslaveného Ježíše, byla jsem téměř unavená a mé síly vyčerpané. Nyní se dal na chvíli vidět v mém nitru a řekl mi: "Má dcero, je to neustálé ždímání sebe sama, které musí duše dělat. Duše je vlastně jako houba: když se vymačkává, nasákne se Bohem, a tím, že se nasákne Bohem, pociťuje v sobě Boží život, a tedy lásku ke ctnostem a svaté sklony. Cítí se přemožená a proměněná v Boha, zatímco když se nevymačká, zůstává nasáklá sama sebou, a

proto pociťuje všechny účinky, které obsahuje zkažená přirozenost; a vykukují z ní všechny neřesti - pýcha, závist, neposlušnost, nečistota atd. atd."

18. května 1906

Duše trpí, zatímco Ježíš spí.

Cítila jsem se velmi ztrápená, duší i tělem, až jsem sama nevěděla, jak žiji, když jsem uviděla pozeňnaného Ježíše, jak jen na chvíli odpočívá a spí v mém nitru. Volala jsem Ho, tahala jsem Ho, ale On mě neposlouchal. Pak, po mnoha útrapách, mi to řekl: "Moji milovaní, nechtějte rušit můj odpočinek. Neříkáš Mi, že chceš trpět místo mne a že chceš ve svém lidství trpět všechno, co bych trpěl ve svém lidství, kdyby bylo živé, s úmyslem ulehčit mým trpícím údům svým utrpením, tím, že budeš trpět ty, abys mě nechala svobodného? A tak zatímco ty trpíš, já odpočívám." A zatímco to říkal, usnul tvrději a zmizel. To, co mi řekl, jsou jeho neustálé záměry v mém utrpení.

13. června 1906

Duše by se dopustila i excesů, aby dosáhla záměru být více milována svým nejvyšším a jediným Dobrem.

Pokračuji v neustálém strádání. On se nanejvýš zjeví, když prochází kolem nebo když odpočívá a spí v mém nitru, aniž by mi řekl jediné slovo. A když jde kolem a naříkám, přijde a řekne mi: "Mýlíš se, když naříkáš - jsem to snad Já, koho chceš? Dobrá, máš Mě v hloubi svého nitra - co chceš víc?"; nebo řekne: „Proč se trápíš?" Když Mě máš zcela v sobě, proč se trápíš? Je to proto, že k tobě nemluví? Jen tím, že Mě vidíš, si rozumíme." Nebo přichází s polibkem, objetím, pohlazením, a když vidí, že se neuklidňuji, přísně mi vyčítá a říká: "Jsem jen nespokojen s tvou nespokojeností, a pokud se neuklidníš, opravdu ti dám najevo nespokojenost tím, že se úplně skryji."

Kdo může říci, jaká je hořkost mé duše? Cítím se omámena a nejsem schopna projevit, co cítím. Ostatně v určitých vnitřních stavech je lepší mlčet a jít dál.

Dnes ráno, když jsem Ho viděla, jsem cítila, že jsem nesena mimo sebe - nedokážu dobře říct, zda to byl ráj. Bylo tam mnoho svatých, všichni vzplanutí láskou, a div, že všichni milovali, ale láska jednoho se lišila od lásky druhého. Když jsem se však ocitla mezi nimi, snažila jsem se odlišit a předčit je všechny v lásce, chtěla jsem být první mezi všemi v lásce k Němu, protože mé srdce, příliš pyšné, nemohlo snést, že by se mi ostatní vyrovnali, protože se mi zdálo, že ten, kdo více miluje, je Ježíši blíže a je jím více milován. Ach, duše by se oddala všem výstřelkům, nestarala by se ani o život, ani o smrt, ani by nepřemýšlela o tom, zda je to pro ni výhodné, nebo ne. V souhrnu by dokonce dělala excesy, aby dosáhla tohoto záměru - aby

Mu byla blíže a aby byla o něco více milována svým nejvyšším a jediným Dobrem. K mému největšímu zármutku mě však po krátké době neodolatelná síla zahrnala zpět do sebe.

15. června 1906

Celý Božský život získává život z Lásky.

Poté, co jsem se velmi namáhala, přišel můj požehnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, lze říci, že celý božský život dostává život z lásky: láska jej vytváří, láska jej plodí, láska jej tvoří, láska jej uchovává a dává nepřetržitý život všem jeho činnostem; kdyby tedy neměl lásku, nepůsobil by nebo by neměl život. Nuže, tvorové nejsou nic jiného než jiskry vycházející z velkého ohně lásky, Boha, a jejich život dostává život a postoj k činnosti z této jiskry. Tak i lidský život dostává život z lásky; ne všichni jej však používají k lásce a k provozování toho, co je krásné, co je dobré, ale proměňují tuto jiskru - někteří v lásku k sobě, někteří v lásku k tvorům, někteří k bohatství a někteří dokonce ke zvířatům. To je k největšímu zármutku svého Stvořitele, který poté, co tyto jiskry vypustil ze svého velkého ohně, touží je všechny opět přijmout zpět do sebe - rozšířené, jako mnoho obrazů svého božského života. Je však jen málo těch, kteří odpovídají napodobováním svého Stvořitele. Proto Mě, moji milovaní, milujte a ať je i váš dech neustálým projevem lásky ke Mně, aby se z této jiskry vytvořil malý oheň, který dá průchod lásce vašeho Stvořitele."

20. června 1906

Vše se musí zredukovat na jediný bod: vše se musí stát plamenem.

Cítala jsem se velmi ztrápená na duši i na těle a po noci strávené v horečce jsem cítila, že mě spaluje a stravuje. Mé síly byly vyčerpány, cítila jsem, že umírám, a k tomu se přidávalo, že On nepřichází - opravdu jsem už nemohla nic vydržet. Pak jsem po dlouhé době pocítila, že vycházím mimo sebe, a uviděla jsem Našeho Pána v nesmírném světle a sebe úplně přibitou, dokonce i ty nejmenší částičky svých údů. Nebyly to jen mé ruce a nohy, jako jindy, ale každá z mých kostí měla do sebe zatlučený hřebík. Ach, kolik hořkých bolestí jsem cítila! Při každém sebemenším pohybu jsem cítila, jak mě ty hřeby trhaly, a omdlévala jsem; cítila jsem, že brzy zemřu, ale byla jsem rezignovaná a ponořená do Boží vůle, která se mi zdála být klíčem, jenž mi otevře božské poklady, z nichž budu čerpat sílu, abych se v tomto stavu utrpení udržela až do té míry, že budu spokojená a šťastná. Nicméně jsem hořela; zdálo se, že ty hřebíky vytvářejí oheň a já jsem v něm byla celá ponořená. Blahoslavený Ježíš se na mě díval a zdálo se, že se mu to líbí; pak mi řekl: "Z tohoto plamene, filtrovaného, stlačeného, vytlučeného, vychází nejčistší světlo - ne jako světlo ohně, ale světlo Slunce, plně podobné světlu, které mě obklopuje. Duše, která se stala světlem, se nemůže vzdálit od božského světla, naopak, Mé světlo ji pohlcuje do sebe a přenáší ji do nebe. Proto, odvaho, toto je úplné ukřižování duše a těla. Nevidíš, jak se tvé světlo již chystá vzlétnout z plamene a mé světlo na něj čeká, aby ho pohltilo?"

Zatímco to říkal, podívala jsem se na sebe a uviděla jsem v sobě velký plamen; vyšlehl z něj malý plamínek světla, který se chystal oddělit a vzlétnout. Kdo může popsat mou spokojenost? Při pomýšlení na smrt, při pomýšlení na to, že budu stále se svým jediným a nejvyšším dobrem, se svým životem, se svým středem, jsem předem cítila ráj.

22. června 1906

Oblečení podobné Ježíšovu.

Když jsem pokračovala v utrpení, které se stále zvětšovalo, přišel na chvíli požehnaný Ježíš a ukázal mi šat, celý ozdobený, beze švu a otvoru, zavěšený nad mou osobou. Když jsem to viděla, řekl mi: "Moji milovaní, toto roucho je podobné mému rouchu, které jsem vám předal tím, že jsem s vámi sdílel bolesti svého utrpení a že jsem si vás vybral za oběť. Toto roucho přikrývá a chrání svět a protože je celé, nikdo nemůže uniknout jeho ochraně. Ale svět se svým zneužíváním si už nezaslouží být přikryt tímto rouchem, musí pocítit celou tíhu božského rozhořčení. Proto se ho chystám přitáhnout k sobě, abych mohl dát průchod své spravedlnosti, která byla dlouho omezována tímto rouchem."

V tu chvíli se mi zdálo, že světlo, které jsem viděla v minulých dnech, je uvnitř tohoto oděvu a Pán čeká, až je pohltí do sebe.

23. června 1906

Poslušnost ji nutí dál žít ve světě jako oběť.

I nadále jsem se cítila špatně a tak jsem zpovědníkovi řekla to, co jsem napsala výše, přičemž jsem zamřela několik věcí týkajících se téhož tématu, zčásti kvůli krajní slabosti, kterou jsem pociťovala, protože jsem neměla sílu mluvit, a zčásti ze strachu, aby na mě poslušnost nenastražila nějakou past. Ach, svatý Bože, jaký strach! Jen Bůh ví, jak žiji - žiji neustálým umíráním a jedinou úlevou by pro mě bylo umřít, abych znovu našla svůj život v Bohu. Poslušnost však chce působit jako krutý kat, který mě udržuje v neustálém umírání, místo abych žila navždy v Bohu. Ó, poslušnosti, jak jsi strašná a silná!

Zpovědník mi tedy řekl, že to nedovolí a že mám Pánu říct, že poslušnost nechci. Jaká to byla hořká bolest! Když jsem se tedy ocitla ve svém obvyklém stavu, uviděla jsem Našeho Pána a zpovědníka, jak ho prosí, aby mi nedovolil zemřít. V obavě, aby ho Pán nevyslyšel, jsem se rozplakala a Pán mi řekl: "Dcero, buď zticha, netrap mě svým pláčem. Mám všechny důvody vzít si tě, protože chci bičovat svět, ale z úcty k tobě a tvému utrpení se cítím jako spoutaný. Ale zpovědník má také pravdu, když tě chce udržet na zemi, protože - chudák svět, a chudák Corato - v tom stavu, v jakém se nachází, co by se s ním stalo, kdyby ho nikdo nechránil? A také kvůli sobě - protože od té doby, co s ním mluvíš, tě využívám, někdy přímo, když mu něco řeknu, co se ho týká, a někdy nepřímo, když ho tu pokárám, tu postrčím, tu mu zabráním, aby udělal něco, co by se mi mohlo nelíbit. Když tě tedy povolám k Sobě, využiji jeho utrpení. Ale odvahy, jak se věci mají nyní, cítím se spíše nakloněn tomu, abys byla spokojena víc ty než zpovědník, a Já sám už budu vědět, jak změnit jeho vůli."

Pak jsem se ocitla sama v sobě, aniž bych mu řekla, že poslušnost nechci - nezdálo se mi nutné to říkat, protože - když jsem viděla zpovědníka spolu s Naším Pánem, zdálo se mi, že už bude všechno vědět.

24. června 1906

Stále touží po nebi.

Když jsem zpovědníkovi řekla, co je napsáno výše, rozčílil se, protože naprosto chtěl, abych se postavila proti Pánu, protože poslušnost nechtěl. Pokud jde o mě, cítila jsem se ještě hůř; myšlenka na mnohá strádání blahoslaveného Ježíše, která mě znovu a znovu spalovala, ve mně vyvolávala touhu po nebi. Živě jsem pociťovala své ubohé lidství, které stále reptalo proti poslušnosti. Cítila jsem své ubohé lidství jako pod lisem a nemohla jsem se rozhodnout. Mezitím přišel náš Pán s obloukem světla v rukou. Vyšla kosa, také světelná, která se dotkla oblouku, jež blahoslavený Ježíš držel v rukou, a jak se oblouku dotkla, zůstala pohlcena Kristem. A On - zmizel, aniž mi dal čas říci, co poslušnost chce. Pochopila jsem, že oblouk je moje duše a kosa je smrt.

26. června 1906

Vidí Ježíška, který ji líbá a soucítí s ní.

Všechno pokračovalo stejným způsobem. Přišel zpovědník a stále mi dával stejný úkol – odepřít Pánu poslušnost. Když pak přišel Ježíšek, vyprávěla jsem Mu o svých hořkostech ohledně poslušnosti a On mě pohladil, měl se mnou soucit a dal mi mnoho polibků. Skrze tyto polibky do mě vlil dech života a když jsem se ocitla sama v sobě, cítila jsem, že mé lidství jako by se posílilo. Jedině Bůh může pochopit tyto mé bolesti, protože jsou to bolesti, o kterých nejsem schopna vyprávět. Doufám alespoň, že Pán bude chtít dát světlo těm, kdo takové poslušnosti poskytují. Kéž mi Pán odpustí - bolest mě nutí mluvit i excesy.

2. července 1906

Svým utrpením tvoří prsten pro Ježíše.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu a mé utrpení se stále zvětšovalo, přišel na chvíli požehnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, opravdu si tě chci vzít, protože tě chci odpoutat od světa."

Zdálo se, že mě chce pokoušet, ale neřekla jsem nic o tom, aby si mě vzal, protože se mi přičí poslušnost a také proto, že je mi líto světa. Mezitím mi ukázal svou ruku; na prstu měl nejkrásnější prsten s bílým drahokamem a z tohoto drahokamu viselo mnoho malých zlatých prstýnků, které se vzájemně proplétaly a tvořily krásnou ozdobu ruky našeho Pána. Pořád mi to ukazoval, tak moc se Mu to líbilo, a pak dodal: "Tohle jsi pro Mě udělala v minulých dnech svým utrpením a já pro Tebe připravuji ještě krásnější".

3. července 1906

Boží vůle je rájem duše na zemi a duše, která plní Boží vůli, tvoří Boží ráj na zemi.

Když jsem přijala svaté přijímání, cítila jsem se celá spojená a přitisknutá ke svému nejbožštějšímu Ježíši, a zatímco On mě přitiskl, já jsem spočívala v Něm a On spočíval ve mně. Pak mi řekl: "Má milovaná, duše, která žije v mé Vůli, odpočívá, protože božská Vůle pro ni všechno dělá, a zatímco pro ni působí, nacházím v ní nejkrásnější odpočinek. Boží Vůle je tedy odpočinkem pro duši a odpočinkem pro Boha v duši. Zatímco duše odpočívá v mé Vůli, zůstává stále přiložena k mým ústům a nasává do sebe božský život a činí z něj svůj stálý pokrm. Vůle Boží je rájem duše na zemi a duše, která plní Vůli Boží, přichází tvořit ráj Boží na zemi. Vůle Boží je jediným klíčem, který otevírá poklady božských tajemství, a duše získává v Božím domě takovou důvěrnost, že vládne, jako by byla jeho majitelkou."

Kdo může říci, co jsem o této Boží vůli pochopila? Ó, Boží Vůle, jak jsi obdivuhodná, milá, žádoucí, krásná! Stačí říci, že když jsem v Tobě, cítím, jak se rozpouštějí všechny mé bídy a všechna má zla, a získávám novou bytost s plností všech božských dober.

8. července 1906

Duše je přitahována Ježíšovým světlem, ale poslušnost nechce.

Pokračuje to téměř vždy stejně, jen cítím trochu více síly. Kéž je Bůh stále požehnaný. Tváří v tvář Jeho lásce je všechno málo, i samotné strádání, i to, že jsem daleko od nebe – musím jen poslouchat. Nyní poslušnost chce, abych napsala něco o světle, které stále čas od času vidím. Někdy se mi zdá, že vidím Našeho Pána v sobě a taky jiný obraz, celý ze světla, který vychází z Jeho lidství. Stále více Jeho Lidství rozněcuje oheň a obraz Kristova světla, jako by tento oheň tvořil hřib; a z tohoto hřibovitého ohně vychází světlo, zcela podobné Jeho obrazu světla. On je celý potěšený a netrpělivě na něj čeká, aby ho spojil se sebou, a pak se opět začlení do Jeho Lidství. Jindy se ocitám mimo sebe a vidím se celá v ohni; vidím světlo, které se chystá z ohně vzlétnout, a Našeho Pána, jak do tohoto světla vdechuje svůj dech. Světlo stoupá a začíná svou cestu k ústům Ježíše Krista a On ho svým dechem odmítá a přitahuje, zvětšuje ho a činí ho zářivějším; a ubohé světlo se kroutí a ze všech sil se snaží, protože chce vstoupit do Jeho úst. Zdá se mi, že kdybych k tomu dospěla, vydechla bych naposled; přesto jsem nucena ve svém nitru říkat: "Poslušnost chce," přestože mě to vyslovení stojí život. Zdá se, že Pán s tímto světlem s oblibou žertuje.

Také se mi zdá, že Pán přichází a chce zkontrolovat vše, co mi sám dal - zda je vše v pořádku a čisté od prachu. Pak mě vezme za ruku a sundá prsteny, které mi dal, když mě zasnoubil sám sobě; jeden z nich našel neporušený a ostatní oprášil svým dechem; a pak je vrátil zpět. Pak jako by mě úplně oblékl, se ke mně postaví a řekne: "Ano, teď jsi krásná. Pojď ke mně, nemohu být bez tebe. Buď přijdeš ty ke mně, nebo já k tobě - jsi moje milovaná, moje radost, moje spokojenost." A tak se mi to stalo. Zatímco to říká, světlo se kroutí a ze všech sil se snaží, protože chce vniknout do Ježíše; a když se dá na útěk, vidím, že zpovědník ho blokuje

rukama a chce ho uzavřít do mého nitra, a Ježíš mlčí a nechá ho to udělat. Ach, Bože, jaká bolest! Pokaždé, když se to stane, zdá se mi, že zemřu a dostanu se do přístavu, ale díky poslušnosti se znovu ocitám na cestě. Kdybych chtěla o tomto světle říct všechno, nikdy bych neskončila; ale je pro mě tak bolestné o tom psát, že nemohu pokračovat. Také mnoho věcí nejsem schopna vyjádřit, proto mlčím.

10. července 1906

Kdo se zcela odevzdá Ježíši, přijímá celého Ježíše.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli náš Pán a řekl mi: "Má dcera, která se Mi zcela odevzdává, si zaslouží, abych se i já jí zcela odevzdal. Tady jsem ti zcela k dispozici; cokoli chceš - vezmi si." O nic jsem Ho nežádala, jen jsem Mu řekla: "Můj Dobrý, nic nechci - chci jen Tebe a jen Tebe. Ty sám mi ve všem stačíš, protože mám-li Tebe, mám všechno." A tak jsem se vrátila k tomu, co jsem chtěla. A On: "Bravo, dobře jsi prosila, a i když jsi nic nechtěla, chtěla jsi všechno."

12. července 1906

Vše, co slouží stvoření jako utrpení, se dotýká Boha.

Po velkém zápase v očekávání mého požehnaného Ježíše jsem se cítila unavená a vyčerpaná. Pak mi téměř mimoděk řekl: "Má dcero, vše, co slouží jako utrpení nebo jako bodnutí pro tvora, na jedné straně bodá tvora, na druhé straně se dotýká Boha. A Bůh, který se cítí být dotčen, při každém dotyku, který pocítí, dává stvoření vždy něco božského." A tak se stalo. A zmizel.

17. července 1906

Tomu, kdo plní Boží vůli, dává Ježíš klíč od svých pokladů a není milosti, která by přicházela od Boha a na níž by se nepodílela.

Dnes ráno jsem viděla požehnaného Ježíše s klíčem v ruce a on mi řekl: "Má dcero, tento klíč je klíčem mé vůle. Sluší se, aby ten, kdo žije v mé Vůli, měl klíč, aby mohl otevírat a zavírat, jak se mu zlíbí, a brát si z mých pokladů, co se mu zlíbí. Ve skutečnosti tím, že žije z mé Vůle, bude o mé poklady pečovat více, než kdyby byly její vlastní, protože vše, co je mé, je její, a ona je nebude kazit; spíše je bude dávat jiným nebo si pro sebe vezme to, co mi může přinést více cti a slávy. Proto hle, předávám ti klíč - hleď na mé poklady."

Zatímco to říkal, cítila jsem se celá ponořená do Boží Vůle, tak moc, že jsem neviděla nic jiného než Boží Vůli, a celý den jsem strávila v tomto ráji Jeho Vůle. Jaké štěstí, jaká spokojenost! V noci, když jsem se ocitla mimo sebe, jsem pokračovala v této atmosféře a Pán dodal: "Hle, moji milovaní, pro toho, kdo žije v Mé Vůli, neexistuje milost, která by pocházela z Mé Vůle pro všechny tvory na nebi i na zemi, na níž by se nepodílela jako první. A to je

přirozené, protože ten, kdo žije v otcovském domě, je ten, kdo oplývá vším; a pokud ostatní, kteří jsou venku, něco dostávají, je to přebytek od toho, kdo žije uvnitř." Kdo však může říci, jak jsem této Boží vůli rozuměla? To jsou věci, které se nedají vyjádřit. Kéž je vše k Boží slávě.

21. července 1906

Poctivý záměr očisťuje akci.

Když sem na chvíli přišel požehnaný Ježíš, řekl mi: "Má dcero, všechny lidské skutky, i ty svaté, které jsou konány bez zvláštního úmyslu pro Mne, vycházejí z duše plné temnoty. Zatímco jsou-li skutky konány s poctivým a zvláštním úmyslem zalíbit se Mi, vycházejí plně světla, protože úmysl je očišťovinou skutku."

27. července 1906

Na kříži Ježíš snížil duše a zasnoubil si je.

Dnes ráno, když se můj rozkošný Ježíš zjevil v objetí kříže, jsem si v duchu pomyslela: "Jaké byly jeho myšlenky, když přijímal kříž? A On mi řekl: "Má dcero, když jsem přijal Kříž, objal jsem ho jako svůj nejdražší poklad, protože jsem v Kříži přijímal duše a zasnoubil si je. Nyní, při pohledu na Kříž - na jeho délku a šířku - jsem se zaradoval, protože jsem v něm viděl dostatečné věno pro všechny své choti a žádná z nich se nemohla obávat, že by si mě nemohla vzít, protože jsem ve svých rukou - v Kříži - držel cenu jejich věna. Ale pouze s touto podmínkou: že pokud duše přijme malé dary, které jí posílám - což jsou kříže - jako zástavu toho, že Mě přijímá za svého manžela, je manželství uzavřeno a Já jí daruji věno. Jestliže pak tyto dary nepřijme - to znamená, že se nesmíří s mou vůlí -, je vše zrušeno. A i kdybych ji chtěl dar věnovat, nemohu, protože k uzavření manželství je vždy zapotřebí vůle obou stran; a protože duše mé dary nepřijímá, znamená to, že nechce manželství přijmout."

28. července 1906

Odvážnost duše. Ježíš ji brání.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel na krátkou chvíli požehnaný Ježíš, a jakmile jsem Ho uviděla, vzala jsem Ho a sevřela v náručí - ale tak pevně, jako bych Ho chtěla uzavřít ve svém srdci. V tu chvíli jsem kolem sebe viděla několik lidí, kteří říkali: "Jak je troufalá, příliš si dovoluje, a když si člověk dovoluje, není v něm ta úcta a respekt, které by měl mít. To je ale drzost." Když jsem to slyšela, celá jsem se začervenala, ale nemohla jsem jinak, a Pán jim řekl: "O nějakém předmětu se dá říci, že ho člověk miluje, váží si ho a respektuje, jen když ho chce učinit svým vlastním; a když ho člověk nechce učinit svým vlastním, znamená to, že ho nemiluje, a proto k němu nemá ani úctu, ani respekt. Například: chce-li někdo vědět, zda miluje bohatství, když mluví o bohatství, chová k němu nejvyšší úctu, váží si bohatých lidí, a to pro nic jiného než proto, že jsou bohatí, a chtěl by učinit všechno bohatství svým vlastním. Takže ho miluje. Jestliže je naopak nemiluje, při pouhém

poslechu, když o něm někdo mluví, se rozčiluje; a tak je to i se všemi ostatními věcmi. Spíše než obvinění si tedy má dcera zasloužit chválu; a chce-li mě učinit svým vlastnictvím, znamená to, že mě miluje, váží si mě a respektuje mě."

31. července 1906

Ježíš mluví o prostotě.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli požehnaný Ježíš a zcela mě objal a řekl mi: "Má dcero, prostota je pro ctnosti jako koření pro jídlo. Pro prostou duši nejsou klíče ani dveře, aby do mě vstoupila, ani pro mě nejsou dveře, abych do ní vstoupil, protože ze všech stran může vstoupit do mě a já do ní. Ba co víc, lépe řečeno, nachází se ve Mně, aniž by vstoupila, protože se svou prostotou připodobňuje Mně, který jsem nejprostší Duch, a jen proto, že jsem nejprostší, jsem všude přítomen a nic nemůže uniknout Mé ruce. Prostá duše je jako světlo Slunce - navzdory jakékoli mlze nebo tomu, že jeho paprsky procházejí jakýmkoli smetím, zůstává vždy světlem, dává světlo všem a nikdy se nemění. Stejně tak prostá duše, ať už se jí dostane jakéhokoli umrtvení nebo nelibosti, nepřestává být světlem pro sebe a pro ty, kdo ji umrtvili. A vidí-li zlé věci, nezkalí se, ale zůstává stále světlem; ani se nemění, protože prostota je ctnost, která se nejvíce podobá božské bytosti. Pouze skrze tuto ctnost se člověk může podílet na ostatních božských vlastnostech a pouze v duši, která je prostá, nejsou žádné překážky, aby do ní mohla vstoupit a působit božská milost. Ve skutečnosti, protože jak jedno, tak druhé je světlo, jedno světlo se snadno spojuje a proměňuje v druhé."

Ale kdo může říct, co jsem pochopila z této jednoduchosti? Mám pocit, jako by v mé mysli bylo moře a já jsem schopna projevit jen několik malých kapek tohoto moře, a to ještě nespojených mezi sebou. Deo Gratias.

8. srpna 1906

Jak je nutné běžet bez zastavení.

Dnes ráno přišel požehnaný Ježíš jen na chvíli, a protože jsem byla celá unavená z jeho nedostatku, řekl mi: "Má dcero, aby duše dosáhla svého středu, je nutné, aby stále běžela, aniž by se zastavila, protože běháním se její cesta stane hladší. A jak bude běžet, zjeví se jí bod, kterého musí dosáhnout, aby našla svůj střed; a po cestě jí bude udělována Milost, která je nezbytná pro její cestu, a to takovým způsobem, že s pomocí Milosti nebude pociťovat tíhu své námahy ani života. Námahu naopak pocítí ta duše, která jde a zastavuje se. Ve skutečnosti právě tím, že se zastaví, pocítí únavu z těch kroků, které již udělala, a ztratí výdrž na další cestu. Tím, že nebude chodit, nebude schopna vidět svůj bod, který je nejvyšší dobrý, a nebude k němu přitahována. Nevidí-li svůj běh, Milost se nedá nadarmo a její život se stane nesnesitelným, protože nečinnost plodí nudu a otravu."

10. srpna 1906

O jednu spokojenost méně na zemi, o jeden ráj více v nebi.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, spatřila jsem na chvíli požehnaného Ježíše a on mi řekl: "Má dcero, za každý sebemenší požitek, kterého se duše v tomto životě z lásky ke Mně zbaví, jí v příštím životě dám ještě jeden ráj. Takže o jednu spokojenost méně zde, o jeden ráj více tam. Představ si trochu, kolik nedostatků jsi kvůli Mně vytrpěla v těchto dvaceti letech na lůžku, a kolik dalších rájů ti dám v nebi."

Když jsem to uslyšela, řekla jsem: "Co to říkáš? Cítím se poctěna a téměř tvým dlužníkem, protože mi dáváš příležitost, abych byla z lásky k tobě ochuzena, a říkáš mi, že mi dáš tolik rájů? To přece ne!" A On dodal: "Je to přesně tak." Deo Gratias.

11. srpna 1906

Kříž je poklad.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, uviděla jsem svého rozkošného Ježíše s křížem v ruce, plného bílých perel. Dal mi ho jako dar, položil mi ho na hrud' a zapadl do mého srdce jako do nitra pokoje. Pak mi řekl: "Má dcero, kříž je poklad a nejbezpečnějším místem, kde lze tento cenný poklad uchovávat, je vlastní duše. Nebo spíše je to bezpečné místo, když je duše ochotná přijmout tento poklad s trpělivostí, s rezignací a s ostatními ctnostmi, protože ctnosti jsou jako mnoho klíčů, které ho zajišťují, aby se nezkalil a nevystavil zlodějům. Pokud však nenajde především zlatý klíč trpělivosti, najde tento poklad mnoho zlodějů, kteří ho ukradnou a zkalí."

25. srpna 1906

Vlastní zájem a lidské vědy u kněží.

Když jsem se dnes ráno ocitla mimo sebe, zdálo se mi, že vidím kněze a preláty, kteří se věnují svým zájmům a lidským vědám, které nejsou pro jejich stav nezbytné, a k tomu se přidává duch vzpoury proti autoritám, které jsou jim nadřazené. „Všichni trpí“, řekl mi náš Pán: "Má dcero, zájmy, lidské vědy a vše, co se netýká kněze, tvoří pro něj druhou přirozenost, blátivou a prohnitou, a díla, která od něj pocházejí, dokonce i svatá, jsou tak páchnoucí a cítím takovou nevolnost, že jsou pro Mne nesnesitelná. Modlete se a napravte tato provinění, neboť více jich nesnesu."

2. září 1906

Luisa chce s Ježíšem skládat účty. Ježíš chce, aby na sebe nemyslela.

Dnes ráno, když jsem měla přijmout svaté přijímání, jsem se chystala na den ústraní - to znamená, že se chci připravit na smrt. A po svatém přijímání jsem řekla blahoslavenému

Ježíši: "Udělejme účty hned, abych je nenechala na poslední krajnost svého života. Sama nevím, jak na tom jsem; nedělám nad sebou žádnou reflexi, a tím, že nad ní neuvažuji, se nevnímám, a tak necítím ani obavy, ani skrupule, ani rozrušení, zatímco vidím, že jiní, kteří jsou mnohem lepší než já - a dokonce i samotné životy svatých, které čtu -, ti všichni nad sebou uvažují: zda jsou chladní nebo vřelí, zda jsou v pokušení nebo klidní, zda se zpovídají dobře nebo špatně; a téměř všichni jsou plaší, rozrušení a skrupulózní. Veškerá moje pozornost se místo toho soustředí na to, abych Tě chtěla, abych Tě milovala a abych Tě neurážela. Pokud jde o ostatní, neberu na nic ohled; zdá se, že nemám čas myslet na nic jiného, a pokud se do toho pustím, vnitřní hlas mnou otřese, vynadá mi a řekne: "Chceš ztrácet čas? Mysli na to, že máš dělat své věci s Bohem." Sama tedy nevím, v jakém stavu se nacházím - zda je mi zima, sucho nebo teplo. A kdyby o tom někdo chtěl podat zprávu, určitě bych toho nebyla schopna. Myslím, že jsem to udělala špatně. Proto si teď udělejme účty, abych to mohla napravit.

Když jsem se k Němu znovu a znovu modlila, řekl mi: "Má dcero, držím tě stále na kolenou a to tak pevně, že nemáš čas myslet na sebe. Držím tě, jako otec drží na kolenou své malé dítě: tu ho políbí, tu pohladí, tu ho nakrmí vlastníma rukama, a když se nedopatřením malé dítě ušpiní, otec se sám postará o jeho očištění. Ukáže-li se otec zarmoucený, maličký ho utěší a osuší mu slzy; ukáže-li se rozčilený, maličký ho uklidní. Celkově je otec životem malého a nedovolí mu, aby měl sebemenší myšlenku na sebe - zda potřebuje jíst, zda se ušpiní, zda se potřebuje obléknout a dokonce ani to, zda potřebuje spát.

Vytvoří dítěti kolébku s rukama, houpe ho, aby usnul, a nechá ho spát na svém klíně. A to malé je veškerou úlevou a životem otce, zatímco ostatní dospělé děti se starají o přerovnání domu, o úklid, samy o sebe a o všechny ostatní záležitosti. Tak to dělám i já s vámi: Chovám tě na kolenou jako malou dcerku a jsem s tebou tak těsně spojen, že ti nedovolím, abys cítila sama sebe. Myslím na tebe a starám se o tebe ve všem - čistím tě, jsi-li ušpiněná, krmím tě, potřebuješ-li jídlo; zkrátka, předjímám tě ve všem, a to tak, že ty sama své potřeby nevnímáš. A tím, že tě k sobě důvěrně přitisknu, je to milost, kterou ti dávám, protože unikáš mnoha a mnoha vadám, zatímco kdybys myslela na sebe - ach, do kolika vad bys upadla! Proto mysli na to, abys vůči Mně plnila svůj úkol malé dcery, a nemysli na nic jiného."

11. září 1906

Vše, co se neděje pro Boží slávu, zůstává zastřené.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se s Ježíškem v náručí uprostřed mnoha lidí a On mi řekl: "Má dcero, všechny skutky, slova a myšlenky tvorů by měly být zapečetěny znamením: *Gloriam Dei, Gloriam Dei.* ' A vše, co není tímto znamením zapečetěno, zůstává zastřené a jakoby pohřbené v temnotě, poskvrněné, nebo nanejvýš jako něco bezcenného. Stvoření tedy nedělá nic jiného, než že ze sebe vytahuje temnotu a ohavné věci, protože tím, že nepůsobí pro Boží slávu, se stvoření vzdaluje od účelu, pro který bylo stvořeno - je jakoby ztraceno od Boha a zůstává samo se sebou. Jedině Bůh je světlo, a právě skrze Boha nabývá lidské jednání hodnoty. Nuže, co je na tom divného, když stvoření tím, že nepůsobí k jeho

slávě, zůstává pohřbeno ve své vlastní temnotě a ze své námahy nic nezíská - naopak, zatěžuje se těžkými dluhy?"

K naší velké hořkosti jsme se na všechny ty lidi dívali, jako by byli pohřbeni v temnotě. Abych odvedla blahoslaveného Ježíše od této hořkosti, objímala jsem ho a líbala a téměř jsem si s ním chtěla hrát, říkala jsem mu: "Řekni se mnou: Já dávám modlitbě této duše takovou sílu, aby mi vyhověla v tom, o co mě žádá. Ale On mě neposlouchal; a já, chtějíc Ho přinutit, aby to řekl se mnou, obnovovala jsem polibky, objetí a opakovala: "Řekni to - řekni to spolu se mnou... (stejná slova, která jsou napsána výše)". Dějala jsem to tak často, že se mi zdálo, že je říká On, a já se ocitla sama v sobě, překvapená svou smělostí a šílenstvím; a styděla jsem se za sebe.

12. září 1906

Kde není Bůh, nemůže být ani pevnost, ani pravé dobro.

Přemýšlela jsem o svém stavu, který se mi nyní zdá být samý klid a láska - nic mě neruší, všechno je dobré, nic není hřích; a řekla jsem si: "Co se stane, když se v okamžiku mé smrti scéna změní a já uvidím pravý opak - to znamená, že mě bude všechno rušit a všechno, co jsem udělala, bude jen řetěz zla." Zatímco jsem o tom přemýšlela, řekl mi: "Má dcero, zdá se, že se chceš násilím vyrušit a vzít mi můj nepřetržitý klid v tobě. Myslíš si, že tvá trpělivost, stálost a klid tohoto tvého stavu jsou tvé vlastní, nebo spíše plodem a milostí Toho, který v tobě přebývá? Tyto dary vlastním pouze Já a podle stálosti, pokoje a trpělivosti můžeš poznat, kdo v tobě působí. Ve skutečnosti, když je duše nestálá – ať už je to její přirozenost nebo ďábel, cítí se být ovládána neustálými změnami - tu cítí jednu náladu, tu druhou; tu samou trpělivost, tu samou rozmrzelost. Celkově vzato, chudák - je zmítána silným větrem jako třtina. Ach, má dcero, kde není Bůh, tam nemůže být ani pevnost, ani pravé dobro; proto už nechtěj rušit můj a tvůj klid. Buď raději vděčnější."

14. září 1906

Ježíš brání duši, která se mu zcela odevzdá. Místo duši v Ježíšově lidství.

Dnes ráno jsem byla mimo sebe a viděla jsem Ježíška v zrcadle, tak jasném a velkém, že jsem ho mohla dobře vidět z jakéhokoli místa, kam bych se postavila. Udělala jsem rukou znamení, aby ke mně přišel, a Ježíš dal znamení, abych šla k Němu. Mezitím jsem viděla mnoho zbožných lidí a kněží, kteří jako by se stavěli mezi mne a Jeho a mluvili o mně. Nechtěla jsem jim věnovat pozornost - mým cílem byl můj sladký Ježíš. On však vyšel z nitra toho zrcadla, celý rozčilený, a chtěl ty, kteří mluvili, porazit a řekl jim: "Nikdo se jí nedotýkejte! Protože když se někdo dotkne toho, kdo mě miluje, cítím se uraženější, než kdyby se mě dotýkal přímo. Ukážu vám, jak umím vzít roli té, která se Mi zcela odevzdává, a její nevinnost." A jednou rukou mě sevřel, zatímco druhou jim hrozil. Vůbec mi nevadilo, že o mně budou mluvit špatně; jen mi bylo líto, že je chce bít, a řekla jsem Mu: "Můj sladký živote, nechci, aby kvůli mně někdo trpěl, a z toho poznám, zda mě miluješ - jestli se nad

nimi uklidniš a nebudeš je bít; jinak budu nespokojená." Tak se zdálo, že se uklidnil, vytáhl mě zprostřed těch lidí a vzal mě do sebe.

Když jsem Ho stále viděla, už ne jako dítě, ale ukřižovaného, řekla jsem Mu: "Můj milovaný Dobrotivý, když jsi trpěl ukřižováním, měly všechny duše místo ve Tvém Lidství, jaké bylo moje místo? A On: "Má dcero, místo milujících duší bylo v mém Srdci. Co se týče tebe, kromě toho, že jsem tě uchovával ve svém Srdci, protože jsi měla spolupracovat na Vykoupení se svým stavem oběti, uchovával jsem tě ve všech svých údech jako pomoc a úlevu."

16. září 1906

Čistá pravda, nahá a prostá, je nejsilnějším magnetem, který přitahuje srdce.

Když mi zpovědník řekl, že monsignor nechce, aby mě lidé navštěvovali, aby mě nerozptylovali, řekla jsem mu: "Tuto poslušnost jste mi dal už vícekrát, ale nikdy se to nevyřeší – jde to chvíli a pak se vše vrátí do starých kolejí; zatímco kdybyste mi dal poslušnost, abych už nemluvila, moje mlčení by všechny odehnilo. Nyní, když jsem přijala svaté přijímání, řekla jsem Pánu: "Jestli se ti to líbí, ráda bych věděla, jak se věci mají před tebou. Ty víš, v jakém stavu násilí se nacházím, když jsem s tvory, protože jen s Tebou se cítím dobře. Nechápu, proč chtějí přijít. Ukazují se jako venkovanka; nepoužívám žádné prostředky, abych je přilákala, spíše nepříjemné způsoby. Proč chtějí přijít - to nevím. Ach, dej mi nebesa, abych mohla zůstat sama!

V tu chvíli mi řekl: "Má dcero, čistá pravda, nahá a prostá, je nejsilnějším magnetem, který přitahuje srdce a je ochoten podstoupit jakoukoli oběť z lásky k pravdě a k lidem, kteří tuto pravdu zjevují. Kdo disponoval mučedníky, aby prolili svou krev? Pravda. Kdo dal mnoha dalším svatým sílu vést čistý a neposkvrněný život uprostřed tolika bitev? Pravda - a to pravda holá, prostá a nezištná. To je důvod, proč k tobě chtějí přijít tvorové. Ach, má dcero, jak těžké je v této smutné době najít někoho, kdo by tuto nahou pravdu projevil, a to i mezi duchovními, řeholníky a zbožnými lidmi! Jejich mluvení a působení vždy ošetřuje něco lidského, zájmového nebo jiného, a pravda se projevuje, jako by byla zakrytá nebo zahalená. A tak se člověka, který přijímá, nedotýká nahá pravda, ale zájem nebo jiný lidský záměr, do něhož byla pravda zahalena, a nepřijímá milost a vliv, který pravda obsahuje. Proto je tolik svátostí, tolik zpovědí promarněno, zprofanováno a bez ovoce, i když se nezdržují dáváním světla. Ale oni Mi nenaslouchají, protože si myslí, že kdyby tak učinili, ztratili by svou prestiž, to, že jsou oblíbení....., jejich přirozenost by už nenašla uspokojení a šli by proti svým zájmům. Ale - ach, jak se klamou! Ve skutečnosti ten, kdo z lásky k pravdě všechno opustí, bude ve všem překypovat hojněji než ostatní. Proto, jak jen můžeš, nezanedbávej projevovat tuto holou a prostou pravdu - rozumí se, vždy se podřizuj poslušnosti toho, kdo tě řídí; ale jakmile se naskytne příležitost, projevuj pravdu."

Všechno, co se týká milosti, jsem řekla jen okrajově, ale protože mi poslušnost velela napsat všechno podrobně, měla jsem dojem, jako bych neposlechla. Jak jsem se ptala Našeho Pána,

řekl mi, že je to v pořádku tak, jak to je, protože ten, kdo se ocitne v těchto nedostatcích, to pochopí.

18. září 1906

Mír je světlo pro duši, světlo pro bližního a světlo pro Boha.

Po velkém zápase jsem se cítila celá utlačovaná a téměř trochu rozrušená, když jsem přemýšlela o tom, proč můj rozkošný Ježíš nepřichází. Pak přišel mimoděk a řekl mi: "Má dcero, mír je světlo pro duši, světlo pro bližního a světlo pro Boha. Proto duše, která je v pokoji, je vždy světlem, a protože je světlem, je vždy spojena s Věčným světlem, z něhož čerpá stále nové světlo, aby mohla dávat světlo i druhým. Chceš-li tedy mít stále nové světlo, buď v pokoji."

23. září 1906

Jak působení pro Krista ničí lidskou práci, kterou Ježíš přetváří v práci božskou.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli požehnaný Ježíš, zcela mě objal a řekl mi: "Má milovaná dcero, působení pro Krista a v Kristu způsobuje, že lidské dílo zcela mizí, protože Kristus je oheň, stravuje lidské dílo, a poté, co stravuje lidské dílo, Jeho oheň způsobuje, že znovu povstává v božské dílo. Proto působ vždy společně se Mnou, jako bychom oba společně konali totéž; trpíš-li, trp, jako bys trpěla společně se Mnou; modlíš-li se, pracuješ-li, konej vše ve Mně a se Mnou. Tímto způsobem zcela ztratíš lidské skutky a nalezeš je opět jako božské. Ó, kolik nesmírného bohatství by mohli tvorové získat, ale nevyužívají ho."

Po těchto slovech zmizel a já jsem zůstala s velkou touhou Ho znovu spatřit. Pak jsem se ocitla mimo sebe a stále jsem Ho všude hledala; a když jsem Ho nenašla, řekla jsem si: "Ach, Pane, jak jsi krutý k duši, která je celá pro Tebe a která nedělá nic jiného, než že z lásky k Tobě neustále trpí smrtí! Hle, má vůle Tě hledá, a když Tě nenajde, neustále umírá, protože nenalézá Tebe, který jsi životem mé vůle; mé touhy neustále umírají, protože jak po Tobě touží a nenalézají Tě, nenalézají svůj život. Tak můj dech, úder mého srdce, má paměť, můj intelekt - všechno, všechno prochází krutou smrtí; a Ty se mnou nemáš soucit."

V tu chvíli jsem se vrátila do sebe a našla jsem Ho v sobě a jako by mi chtěl dát něco za něco, stále opakoval: "Vidíš, jsem celý v tobě a celý pro tebe." Zdálo se, že má trnovou korunu; nasazoval si ji na hlavu a vytékala z ní krev; a říkal: "Tuto krev prolévám z lásky k tobě." A tak jsem si to opakovala: "Tohle je krev, kterou prolévám z lásky k tobě." Ukazoval mi své rány a dodával: "Tyhle - toto všechno – je pro tebe." Vždycky jsem si myslela, že je to pro mě. Ach, jak jsem se cítila zmatená, když jsem viděla, že moje láska je ve srovnání s tou Jeho pouhým stínem.

2. října 1906

Jak naše utrpení může ulevit Ježíši.

Když jsem přijala svaté přijímání, měla jsem pocit, že jsem mimo sebe, a viděla jsem duši člověka, který byl velmi utlačován různými kříži, a blahoslavený Ježíš říkal: "Řekni jí, ať při úkonu, při kterém se cítí jako pronásledovaná, probodená, trpící, myslí na to, že jsem přítomen s ní a že vše, čím trpí, může použít k uzdravení a léčení mých ran. Její utrpení tak poslouží k léčení tu mého boku, tu mé hlavy, tu mých rukou a nohou, které příliš trpí bolestí a jsou rozhořčeny těžkými urážkami, které mi způsobují tvorové. To je velká pocta, kterou jí vzdávám tím, že jí dávám lék na léčení mých ran, a také tím, že jí dávám zásluhy lásky za to, že mě léčí."

Zatímco to říkal, viděla jsem mnoho očišťujících se duší, které, když to slyšely, všechny ohromené řekly: "Jste šťastní, že se vám dostalo tolika vznešených nauk - že získáváte zásluhy k léčení Boha, které svými zásluhami předčí všechny ostatní zásluhy - a vaše sláva se bude lišit od ostatních, jako se liší nebe od země. Ach, kdybychom jen obdrželi tato učení - že naše utrpení mohou sloužit k léčení Boha -, kolik bohatství bychom získali, které nyní nemáme!"

3. října 1906

Ježíš mluví o prostotě.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli požehnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, prostota naplňuje duši Milostí až do té míry, že se rozptyluje navenek, takže kdyby v ní někdo chtěl Milost omezit, nemohlo by se to podařit. Ve skutečnosti, tak jako Duch Boží, protože je nejprostší, se všude šíří bez námahy, ale spíše přirozeně; stejně tak duše, která má ctnost prostoty, šíří Milost do druhých, aniž by si to uvědomovala." A tak jsem si uvědomila, že je to tak. Po těchto slovech zmizel.

4. října 1906

Jak vzpřímeně působí dech, který zapaluje oheň lásky.

Poté, co jsem dostala poslušnost, abych v případě, že někdo přijde, pronesla jen pár slov, jsem se obávala, že jsem poslušnost nesplnila, a k tomu se přidalo, že požehnaný Ježíš nepřicházel. Kdo může říci, jaká muka to byla pro mou duši - myslet si, že nepřijde, protože jsem se dopustila hříchu. Jeho nedostatek je vždy krutou trýzní, ale myšlenka, že jsem k němu poskytla příležitost kvůli nějakému provinění, je trýzní, která člověka přivádí k šílenství a zabíjí jednou ranou.

Když jsem se pak velmi namáhala, přišel, třikrát se mě dotkl a řekl mi: "Má dcero, obnovuji tě v síle Otce, ve své Moudrosti a v lásce Ducha svatého." Co jsem cítila, když to říkal, nejsem schopna vyjádřit. Pak jako by si do mě lehl, položil mi na srdce svou hlavu korunovanou trním a dodal: "Vzpřímený provoz udržuje v duši stále zapálenou Božskou Lásku, zatímco provoz, který není vzpřímený, ji stále hasí, a když se ji snaží zapálit, přichází tu dech lásky k sobě

samému a hasí ji: tu lidská úcta, tu sebeúcta, tu dech touhy zalíbit se druhým... Celkem vzato, mnoho dechů ho stále hasí, zatímco u vzpřímeně působícího člověka to není mnoho dechů, které tento božský oheň v duši zapalují, ale jeden nepřetržitý dech, který ho stále udržuje zapálený - a to je pouze všemocný dech Boha."

5. října 1906

Ježíš je Pánem duše.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe spolu s malým Ježíškem. Tentokrát se zdálo, že má chuť si hrát. Přitiskl se mi na prsa a do náruče a zatím, co se na mě díval s velkou láskou, tu mě sevřel, tu do mě strčil a téměř o mě praštil svou malou hlavičkou. Tu mě políbil tak silně, že se zdálo, že mě chce obklopit a ztotožnit se sebou. Když to dělal, cítila jsem velkou bolest - tak velkou, až jsem omdlávala. Ale i když by viděl, že takto trpím, nevěnoval by mi pozornost; naopak, kdyby z mé tváře viděl, že trpím, protože bych se mu neodvážila nic říct, udělal by to ještě silněji a způsobil by, že bych trpěla ještě víc. Nyní, když se dobře odreagoval, mi řekl: "Má dcero, já jsem tvůj Pán a mohu si s tebou dělat, co chci. Věz, že od té doby, co jsi mou, už nejsi pánem sama sebe, a pokud si něco svévolně dovolíš, třeba jen jednu myšlenku, jednu touhu, jeden úder srdce, věz, že se dopouštíš krádeže ode Mne." A tak jsem si všechno uvědomila.

V tu chvíli jsem uviděla zpovědníka, který se necítil příliš dobře a chtěl na mě vyložit své utrpení. On ho spěšně odstrčil rukou a řekl: "Nejprve musím vyložit své vlastní bolesti, kterých je mnoho, a pak to můžeš udělat ty." A zatímco to říkal, přiblížil se k mým ústům a nalil mi nejvíce hořký likér. Pak jsem mu doporučila zpovědníka a prosila ho, aby se ho dotkl svou malou rukou a uzdravil ho. Dotkl se ho a řekl: "Ano, ano." A zmizel.

8. října 1906

Kříž je pro člověka jako uzda pro koně.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli požehnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, kříž je pro stvoření jako uzda pro koně. Co by se stalo s koněm, kdyby člověk nepoužíval otěže? Kůň by byl nezkrotný, nespoutaný a šel by jen od propasti k propasti, až by se stal divokým a škodlivým pro člověka i pro sebe. Naproti tomu s pomocí uzdy se dá vést, zkrotne, chodí rovně, slouží potřebám člověka jako věrný přítel a zůstává v bezpečí před každou propastí, protože ho člověk drží a chrání. Takový je pro člověka kříž. Kříž ho krotí, omezuje, zastavuje jeho vrhání se po cestách vášní, které v sobě cítí a které ho šírají jako oheň. A tak kříž místo toho, aby člověk zuřil proti Bohu a ubližoval sám sobě, tlumí jeho vášně, obměkčuje ho, usměrňuje a člověk slouží Boží slávě a jeho vlastní spáse. Ach, kdyby nebylo kříže, který Boží Prozřetelnost ze své milosti drží jako uzdu, aby člověka zkrotila - ach, uprostřed kolika dalších zel by člověk viděl ubohé lidstvo ležet!"

10. října 1906

Ježíš souhlasí se všemi lidskými činy.

Dnes ráno se požehnaný Ježíš zjevil v proudu světla a stvoření byla tímto světlem zaplavena tak, že všechny lidské činy získaly postoj působení tohoto světla. Když jsem to viděla, požehnaný Ježíš mi řekl: "Má dcero, neustále se podílím na každém sebemenším lidském činu, ať už je to jediná myšlenka, jediný nádech, jediný pohyb. Ale tvorové, aniž by mysleli na tento můj postoj k nim, nejenže nečiní všechny své skutky pro Mne, od něhož přijímají život svého vlastního působení, ale to, co dělají, připisují sami sobě. Ach, kdyby jen mysleli na tento můj stálý postoj k nim, nepřivlastňovali by si to, co je mé, na úkor mé slávy a svého dobra, zatímco by měli vše dělat pro mě a dávat mi to. Všechno, co se dělá pro Mne, může vstoupit do Mne a Já to v sobě uchovávám uložené, abych jim to v příštím životě všechno dal. Ale všechno, co se nedělá pro Mne, do Mne vstoupit nemůže, protože to nejsou skutky hodné Mne; naopak, cítím k nim nevolnost a odmítám je, i když tam byl Můj postoj."

13. října 1906

Oddělení. Nezbytnost těchto spisů, které jsou Božím zrcadlem.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, můj dobrý Ježíš se mi na chvíli ukázal a řekl mi: "Má dcero, abychom poznali, zda je duše zbavena všeho, stačí vidět toto: pokud v ní vznikají svaté nebo dokonce lhostejné touhy a je ochotna je se svatým klidem obětovat Boží vůli, znamená to, že je zbavena; pokud se však rozruší, znamená to, že si něco ponechává pro sebe."

Když jsem slyšela slovo "touha", řekla jsem: "Mé nejvyšší Dobro, má touha je, abych už raději nepsala. Jak mě to tíží - kdyby nebylo strachu, že se vymykám Tvé vůli a že se Ti znelíbím, nedělala bych to." A tak jsem si přála, aby se mi to stalo. A On, přerušil má slova a dodal: "Ty to nechceš a já to chci. To, co ti říkám a co píšeš z poslušnosti, zatím slouží jako zrcadlo pro tebe a pro ty, kdo se podílejí na tvém vedení; přijde však čas, kdy to bude sloužit jako zrcadlo pro ostatní. To, co píšeš, co jsem vyslovil, lze tedy nazvat "Božským zrcadlem". A ty bys chtěla toto Božské zrcadlo Mým tvorům vzít? Dávej na to pozor, vážně, Má dcero, a nechtěj toto Zrcadlo Milosti omezovat tím, že nebudeš psát všechno." Když jsem to slyšela, zůstala jsem zmatená a ponížená, s velkým odporem jsem psala tato Jeho poslední slova, ale poslušnost mi to naprosto vnutila, a jen abych poslechla, napsala jsem. Deo Gratias.

14. října 1906

Sebeúcta otravuje milost. Očistec duše za to, že zanedbala přijímání.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe s malým Ježíškem a zdálo se mi, že říká knězi: "Sebeúcta otravuje milost v tobě i v druhých. Ve skutečnosti, protože ze svého úřadu musíš udělovat Milost, pokud duše zjistí, že to, co říkáš a děláš, děláš proto, aby si tě vážila - a to se dá snadno zjistit, když je tento jed přítomen -, Milost nevstupuje sama,

ale spolu s jedem, který máš. A tak místo toho, aby duše znovu povstaly k životu, naleznou smrt."

Pak ke mně dodal: "Je třeba, aby ses zbavila všeho, abys byla naplněna Vším, což je Bůh. A tím, že v sobě budeš mít Všechno, budeš dávat Všechno všem, kdo k tobě přijdou; a tím, že budeš dávat Všechno druhým, najdeš vše, co ti bude k dispozici, a to takovým způsobem, že ti nikdo nebude moci nic odepřít - dokonce ani úctu; ba co víc, z lidského budeš mít božské, jak se sluší na Všechno, co v tobě přebývá."

Poté jsem viděla duši z očištěnce, která se při pohledu na nás schovala a vyhýbala se nám, přičemž se červenala tak, že byla jako zdrcená. Překvapilo mě, že místo, aby utíkala k Dítěti, utíká pryč. Ježíš zmizel a já se k ní přiblížila a ptala se na důvod. Styděla se tak, že nebyla schopna říct ani slovo, ale když jsem ji přinutila, řekla mi toto: "Spravedlivá Boží spravedlnost mi na čele zapečetila zmatek a takový strach z Jeho přítomnosti, že jsem nucena se Mu vyhýbat. Jednám proti své vlastní vůli, protože zatímco mě šíří touha po NĚm, zaplavuje mě jiná bolest a já se Mu vyhýbám. Ach, Bože - vidět Ho a vyhýbat se Mu - to jsou smrtelné a nevýslovné bolesti! Tyto bolesti, odlišné od bolestí jiných duší, jsem si však zasloužila, protože při vedení zbožného života jsem se mnohokrát dopustila zneužití tím, že jsem nepřijímala svaté přijímání kvůli maličkostem, pokušením, chladu, obavám, a někdy dokonce proto, abych mohla přinést důvody svému zpovědníkovi a nechala se slyšet, že nepřijímám. Duše to všechno považují za nic, ale Bůh to soudí nejpřísněji a dává tomu bolesti, které převyšují ostatní bolesti, protože jsou to vady více zaměřené na lásku. Kromě toho všeho Ježíš Kristus v Nejsvětější svátosti hoří láskou a touhou darovat se duším. Cítí, že neustále umírá láskou, a když se k Němu duše může přiblížit, aby ho přijala, ale neudělá to - nebo ještě více, zůstává tam lhostejná s mnoha zbytečnými záminkami - urážka a nelibost, které se Mu dostávají, jsou takové, že se cítí neklidný, hořící a nemůže dát průchod svým plamenům. Cítí se, jako by ho dusila jeho vlastní láska, nenachází nikoho, s kým by se o ni podělil a téměř k šílenství neustále opakuje: "Přemíra mé lásky je zanedbávána - ba co víc, je zapomenuta. Dokonce ani ti, kteří se nazývají mými manželi, netouží po tom, aby mě přijali a dovolili mi, aby se na ně alespoň vylila má láska. Ach, v ničem mi není odpovězeno! Ach! Ach! Nejsem milován! Nejsem milován!" A tak, aby mě Pán očistil od této vady, učinil mě účastnou bolesti, kterou trpí, když Ho duše nepřijímají. Je to bolest, je to zármutek, je to oheň, takový, že lze říci, že samotný oheň očištěnce ve srovnání s ním není ničím".

Potom jsem se ocitla sama v sobě, celá omámená, a přemýšlela jsem o bolesti té duše, zatímco tady u nás se zanedbávání přijímání opravdu považuje za nic.

16. října 1906

Jak je každé dobro výraznou melodií v nebi.

Když jsem zapomněla napsat, co bude následovat, poslušnost mi přikázala, abych to udělala.

Zdálo se mi, že jsem mimo sebe, a zdálo se mi, že v nebi je zvláštní hostina, na kterou jsem byla pozvána. Zdálo se mi, že zpívám se samými blaženými, protože tam nahoře se není

třeba nic učit, ale člověk cítí jakoby záplavu ve svém nitru, a cokoli ostatní zpívají nebo dělají, je schopen dělat také. Nyní se mi zdálo, že každý Blažený je tónem, tedy melodií sám o sobě, ale všichni jsou mezi sebou v harmonii, i když se každý liší od ostatních. Jeden zpívá tóny chvály, druhý tóny slávy, třetí tóny díků, čtvrtý tóny požehnání, ale všechny tyto tóny se sjednocují v jeden jediný tón a tím tónem je Láska. Zdá se, že jeden jediný hlas sjednocuje všechny tyto hlasy a končí slovem "Láska". Tento výkřik "Láska" je tak sladce a silně znějící, že všechny ostatní hlasy zůstávají jakoby zhasnuté v tomto chvalo zpěvu. "Láska".

Zdálo se, že všichni blahoslavení jsou v extázi, ospalí, bdělí, opojení tímto výkřikem či zpěvem "Láska", vysokým, harmonickým, krásným zpěvem, který ohlušil celé nebe; účastnili se - dalo by se říci - ještě jednoho ráje. Ale kdo byli ti šťastlivci, kteří křičeli hlasitěji, kteří nechali tento tón, "Láska", zaznít ve všem a kteří vnesli velké štěstí do samotného nebe? Byli to ti, kteří milovali Pána více, když žili na zemi. Ach, to nebyli ti, kdo vykonali velké věci, pokání, zázraky... Ach, ne - nikdy! Jedině láska je to, co všechno překonává a všechno nechává za sebou. Takže Pánovi se bude více líbit ten, kdo hodně miluje, ne ten, kdo hodně dělá. Zdá se, že mluvím nesmysly, ale co mám dělat? Může za to poslušnost. Kdo by nevěděl, že věci odtud nahoru nelze vyslovit tady dole? Abych tedy nemluvila další nesmysly, přestávám zde.

18. října 1906

Skutky, které se Ježíši nejvíce líbí, jsou skutky skryté.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, požehnaný Ježíš sotva přišel a řekl mi: "Má dcero, skutky, které mám nejraději, jsou skutky skryté, protože oproštěny od jakéhokoli lidského ducha obsahují v sobě takovou vzácnost, že je uchovávám jako nejvybranější ve svém Srdci; a to do té míry, že při srovnání tisíce vnějších a veřejných skutků s jedním vnitřním a skrytým skutkem zůstává tisíc vnějších skutků pod jediným vnitřním skutkem, protože ve vnějších skutcích má lidský duch vždy svůj podíl."

20. října 1906

Ježíš nařiká nad stavem svých služebníků.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se v kostele, kde bylo mnoho lidí, kteří se účastnili bohoslužeb. Mezitím se zdálo, že z pověření vlády vstupují další lidé, aby toto svaté místo znesvětili. Někteří skákali, někteří používali násilí a někteří svatokrádežně vkládali ruce na Nejsvětější svátost a na kněze. Když jsem to viděla, plakala jsem a modlila jsem se k Pánu: "Nedopusť, aby k tomu dospěli - ke znesvěcení tvých svatých chrámů -, protože kdo ví, kolik strašných trestů bys na svá stvoření vybalil kvůli těmto hrozným hříchům." A pak jsem se obrátila k Pánu a řekla mu: "Děkuji ti, že jsi přišel, ať učiníš, aby to nedělali!"

Zatímco jsem to říkala, řekl mi: "Má dcero, příčinou všech těchto obrovských zločinů - protože jeden hřích je příčinou a trestem za to, že ostatní upadají do dalších hříchů - byly hříchy kněží. Oni byli první, kdo skrytě znesvěcovali můj svatý chrám svatokrádežnými mšemi a tím, že při udílení svátostí mísili nečisté úkony. A pod zdáním svatých věcí dospěli až k tomu, že znesvětili nejen mé kamenné chrámy, ale znesvětili a použili násilí na mých živých chrámech, jimiž jsou duše, a znesvětili samotné mé Tělo. To vše svěšší lidé nějak postřehli a neviděli v nich světlo potřebné pro svou cestu - nebo spíše nenašli nic než temnotu - a zůstali tak zamlženi, že ztratili krásné světlo víry; a bez světla není divu, že dospívají k tak závažným excesům."

Proto se modlete za kněze, aby byli světlem pro národy, aby, až světlo znovu povstane, svěšší lidé získali život a viděli chyby, kterých se dopouštějí; a když je uvidí, pocítí odpor k páchání těchto závažných excesů, které budou příčinou těžkých trestů."

23. října 1906

Jak je v dnešní době všechno zženštilé.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli můj rozkošný Ježíš a celý utlačovaný a utrápený chtěl do mě vlévat své hořkosti. Pak mi řekl: „Má dcero, chtěl jsem se o ně s tebou podělit.“ Hořkosti, které mi dávají tvorové, jsou takové, že je nemohu zadržet. V této době je všechno zženštilé; zdá se, že sami kněží ztratili mužské vlastnosti a získali ženské. Jen výjimečně se tedy najde mužský kněz; ostatní - všichni zženštilí. Ach, v jak žalostném stavu je ubohé lidstvo!" Po těchto slovech zmizel. Sama nechápu, co to znamená, ale poslušnost chtěla, abych to napsala.

25. října 1906

Pro toho, kdo ji přijímá, je milost světlem, pro toho, kdo ji nepřijímá, je ohněm.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, ocitla jsem se mimo sebe a zdálo se, že jsou tu lidé, kteří mě chtějí ukřižovat. Zatímco mě pokládali na kříž, viděla jsem v sobě Našeho Pána, a jak jsem pokládala sebe, pokládal i On sám sebe. Takže v mých rukou byly Jeho ruce a hřeb pronikal mýma i Jeho rukama; a když jsem trpěla já, trpěl i On. Bolest, kterou nám ty hřeby bez hrotu působily, byla taková, že jsem cítila, že umírám, - ale jak sladké je umírat spolu s Ježíšem! Jen jsem se bála, že nezemřu.

Když se mi chystali ukřižovat nohy, Ježíš mi unikl zevnitř a byl nyní přede mnou; mé utrpení na sebe vzalo jakoby světelné tvary a postavilo se před Pána jako při klanění. Poté mi řekl: "Má dcero, pro toho, kdo ji přijímá, je milost světlem, je cestou, je potravou, je silou, je úlevou; ale pro toho, kdo ji nepřijímá, se kromě toho, že nenalézá žádné světlo a cítí, že mu chybí půda pod nohama, zůstává s prázdným žaludkem a bez síly, se milost mění v oheň a

trest." Zatímco to říkal, z Jeho ruky vyšel proud světla, který sestoupil na stvoření; toto světlo pro některé zůstalo světlem a pro některé se proměnilo v oheň.

28. října 1906

Vše, co je světlo, pochází od Boha.

Když jsem přijala svaté přijímání, ocitla jsem se ve velkém světle - byl to sám Ježíš a řekl mi: "Má dcero, všechno, co je světlo, je moje - ne od stvoření. Děje se to jako s člověkem, který je ozářen paprsky Slunce: kdyby chtěl světlo, které užívá, přičítat sobě, byl by pošetilý a bez mozku. Je tu však ještě toto: že by onen člověk místo toho, aby se těšil ze světla Slunce, mohl říci: 'Chci chodit ve stínu' a od světla se vzdálit; ale když se duše vzdálí od mého světla, stává se temnotou a temnota nemůže způsobit nic jiného než zlo."

31. října 1906

Jak za každé utrpení získává duše v sobě další království.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, přišel kolem mě blahoslavený Ježíš a řekl mi jen toto: "Má dcero, každé utrpení, které duše prožívá, je dalším panstvím, které získává sama nad sebou. Ve skutečnosti je trpělivost v utrpení režimem, a tím, že vládne sama sobě, čím více trpí, tím více panství získává. Nedělá nic jiného, než že rozšiřuje a zvětšuje své nebeské království a získává nesmírné bohatství pro věčný život. Proto za každou další bolest, kterou trpíš, považuj, že získáváš ve své duši o jedno království více - království milosti, které odpovídá království ctnosti a slávy."

6. listopadu 1906

Víra a naděje duše, která žije v Boží vůli.

Modlila jsem se podle svého obvyklého způsobu - ať dělám cokoli, dělám to tak, jako bych to dělala s naším Pánem a s jeho vlastními úmysly. A tak jsem odříkávala Vyznání víry, a aniž bych si to sama uvědomovala, říkala jsem, že mám v úmyslu víru Ježíše Krista napravit za tolik nevěřících a vnuknout všem dar víry. V tu chvíli se v mém nitru pohnul On a řekl mi: "Mýlíš se, neměl jsem ani víru, ani naději, ani jsem je mít nemohl, protože jsem byl sám Bůh - byl jsem jen Láska."

Když jsem uslyšela "Láska", tak se mi zalíbilo, že mohu být jen láskou, že jsem, aniž bych dávala pozor, řekla další nesmysl, který zněl: "Můj Pane, i já bych chtěla být jako Ty - samá láska a nic jiného. A On dodal: "To je můj cíl, a proto k tobě často mluvím o dokonalé rezignaci, protože životem v mé Vůli duše získává nejhrdinštější lásku a dosahuje toho, že mě miluje mou vlastní láskou. Stává se veškerou láskou a je v neustálém kontaktu se Mnou. Je tedy se Mnou, ve Mně a pro Mne dělá vše, co chci; ani se nepohne a netouží po ničem jiném než po mé Vůli, v níž je uzavřena veškerá láska Věčného a v níž ona sama zůstává uzavřena.

Tímto způsobem života duše téměř dospěje k tomu, že se víra a naděje rozpustí, protože jakmile začne žít z Boží Vůle, duše se již necítí ve styku s vírou a nadějí. Protože žije z Boží Vůle - v co má věřit, když ji našla a učinila z ní svůj pokrm? A v co má doufat, jestliže Ji již vlastní tím, že žije nikoli mimo Boha, ale v Bohu? Proto je pravá a dokonalá rezignace známkou jistého předurčení a jistého vlastnictví, které duše má od Boha. Pochopila jsi to? Dobře si to promysli."

Zůstala jsem jako uhranutá a řekla jsem si: "Opravdu se toto dá dosáhnout?! A skoro jsem zapochybovala a řekla jsem si: "Možná mě chtěl pokoušet, aby viděl, co udělám, aby mi dal pole k dalším nesmyslům a ukázal mi, kam až sahá moje pýcha. Je však dobré mluvit nějaké nesmysly; člověk ho alespoň postrčí, aby něco řekl, a dostane se mu dobrodiní slyšet Jeho hlas, který člověka vrací ze smrti do života." A stále jsem přemýšlela, jaké další nesmysly bych mohla říkat... V tu chvíli se znovu pohnul a dodal: "To ty mě chceš pokoušet, ne já tebe. A kromě toho přestaň pochybovat o mých pravdách." A mlčel. Cítila jsem se zmatená a stále jsem přemýšlela o tom, co mi řekl, ale kdo může říct všechno? Jsou to věci, které se nedají vyjádřit.

9. listopadu 1906

Účinky nepřetržitého rozjímání o utrpení.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, přemýšlela jsem o utrpení našeho Pána, a zatímco jsem to dělala, přišel On a řekl mi: "Má dcero, ten, kdo neustále rozjímá o mém utrpení a cítí nad ním zármutek a soucit se mnou, se mi tak líbí, že se cítím jako utěšený za všechno, co jsem během svého utrpení vytrpěl; a tím, že o něm duše neustále rozjímá, dospívá k přípravě stálého pokrmu. V tomto pokrmu je mnoho různých koření a chutí, které vytvářejí různé účinky. Jestliže mi tedy v průběhu mého umučení dali provazy a řetězy, aby mě spoutali, duše mě osvobozuje a dává mi svobodu. Pohrdali Mnou, plivali na Mě a zneuctovali Mě; ona si Mě váží, očišťuje Mě od těchto plivanců a ctí Mě. Svlékli Mě a bičovali Mě; ona Mě uzdravuje a obléká Mě. Korunovali Mě trním, posmívali se Mi jako králi, žlučí Mi zhořkli ústa a ukřižovali Mě; zatímco duše, rozjímající o všech Mých bolestech, Mě korunuje slávou a ctí Mě jako svého krále, naplňuje Má ústa sladkostí, dává Mi nejchutnější pokrm, jímž je vzpomínka na Mé vlastní skutky; a odvazuje Mě od kříže, dává Mi znovu povstat ve svém srdci. A pokaždé, když tak učiní, dávám jí jako odměnu nový život plný milosti. Ona je mým pokrmem a já se stávám jejím stálým pokrmem. A tak to, co Mě nejvíce těší, je neustálé rozjímání duší o mém utrpení."

12. listopadu 1906

Duše dává Ježíši příbytek v čase a On ho dává duši na věčnosti.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a říkala jsem pozhnanému Ježíši: "Ach, jak bych Tě chtěla milovat a být Tebou více milována! A On mi v mém nitru řekl: "Miluji tě tak moc, že tě nikdy neopouštím a přebývám v tobě neustále." A já jsem řekla: "Děkuji Ti za Tvou dobrotivost, že ve mně přebýváš, ale nejsem dost spokojená; byla bych spokojenější a cítila bych se bezpečněji, kdybych mohla přebývat v Tobě. A On: "Ach, má dcero, v tomto čase Mi dáváš příbytek ty a na věčnosti ti ho dám já; a buď spokojená a jistá, že Ten, který v tobě přebývá, má moc udržet tvůj příbytek opevněný a bez jakéhokoli nebezpečí."

14. listopadu 1906

Kříž rozšiřuje hranice nebeského království.

Ó, jak jsem se trápila a trpěla kvůli Jeho nedostatku! Pak se po dlouhé době zjevil, jen tak mimochodem, a řekl mi: "Má dcero, je-li dokonalá rezignace jistým a spolehlivým znamením předurčení, pak kříž rozšiřuje hranice nebeského království." A zmizel jako blesk.

16. listopadu 1906

Rozdíl mezi přestupky náboženskými a světskými.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, viděla jsem, kolik přestupků spáchali kněží a řeholníci a jak velký zármutek kvůli nim pociťoval blahoslavený Ježíš. Téměř překvapeně jsem řekla: "Můj sladký živote, je pravda, že Tě urážejí řeholní lidé, ale zdá se mi, že svěští lidé Tě urážejí více. Přesto však projevuješ větší zármutek nad prvními než nad druhými; zdá se, že máš všechny oči pro to, co dělají první, a na to, co dělají druzí, jako by ses nedíval."

A on: "Proto se divíš, že se nedá pochopit rozdíl mezi přestupky náboženskými a světskými. Řeholníci prohlásili, že mi patří, milují mě a slouží mi, a já jsem jim svěřil poklady své Milosti, a poklady svátostí jiným, kteří jsou kněžími. Nyní, zatímco navenek předstírají, že Mi patří, ve svém nitru, pokud potřebují, jsou ode Mne vzdáleni; ukazují, že Mě milují a slouží Mi, ale urážejí Mě a používají svaté věci, aby sloužily jejich vlastním vášním. Proto mám všechny oči na stopkách, - abych jim nedovolil kazit Mé dary a Mé milosti; ale navzdory Mé péči dosahují toho, že pustoší právě ty věci, kterými Mě navenek zdánlivě oslavují. Toto provinění je tak závažné, že kdybys ho mohla pochopit, zemřela bys zlomeným srdcem. Na druhé straně svěští lidé prohlašují, že Mi nepatří, že Mě neznají a že Mi nechtějí sloužit, a kvůli tomu se především zbavují ducha pokrytectví, což je věc, která se Mi nejvíce nelíbí. Proto od té doby, co se k tomu přihlásili, jim nemohu svěřit své dary; i když je Milost vzrušuje, bojuje s nimi - nedala se jim, protože o ni nestojí. Stává se to jako králi, který poté, co vedl boj, aby osvobodil národy z otroctví, v němž je drží jiní králové, dokázal silou krve některé z těchto národů osvobodit. Poté je podřídil svému panství, zajistil jim vše, a pokud to bylo nutné, nechal je žít ve svém vlastním sídle. Nuže, kdo by se mu znelíbil více, kdyby ho uráželi? Ty národy, které od něj zůstaly daleko a které chtěl ještě osvobodit, nebo ty, které žijí s ním?"

18. listopadu 1906

Práce bez vnitřního ducha a poctivého záměru nadýmají duši.

Protože jsem byla ve svém obvyklém stavu, viděla jsem jen stín požehnaného Ježíše a ten mi řekl jen: "Má dcero, kdyby se dalo jídlo oddělit od jeho podstaty a někdo ho snědl, nebylo by k ničemu, nebo by spíše sloužilo k nafouknutí žaludku. Takové jsou skutky bez vnitřního ducha a bez poctivého záměru: jsou zbaveny božské podstaty, nejsou k ničemu a slouží jen k nadýmání člověka; proto přijímá více škody než užitku." A tak se stalo.

20. listopadu 1906

Poslušnost předává duši božskou sílu.

Můj špatný stav pokračuje, jsem plná hořkosti kvůli téměř neustálému strádání, ale také plná klidu. Viděla jsem, jak se kolem mě mihl a řekl mi: "Má dcero, poslušnost je neotřesitelná zeď a takovou činí duši. Nejen to, ale k tomu, aby byla duše neotřesitelná, je třeba, aby byl člověk silný a odolný, a poslušnost předává božskou sílu takovým způsobem, že tváří v tvář božské síle, kterou má, je všechno slabé; a to natolik, že zatímco poslušnost může pohnout čímkoli, s ní nemůže pohnout nic." A zmizel.

28. listopadu 1906

Dobré působení společně s Ježíšem.

Pokračovala jsem ve svém ubohém stavu a jen stěží jsem viděla blahoslaveného Ježíše, který jako by se celý proměnil ve mne, a to tak, že když jsem dýchala, cítila jsem Jeho dech ve svém; když jsem pohnula jednou rukou, cítila jsem, jak pohybuje svou rukou v mé, a tak to bylo i se vším ostatním. Přitom mi řekl: "Takto chci, abys byla zcela spojená a přitisknutá ke Mně. A nemysli si, že tak musíš činit jen tehdy, když trpíš nebo se modlíš, ale spíše vždycky - vždycky. Když se pohybuješ, když dýcháš, když pracuješ, když jíš, když spíš - všechno, jako bys to dělala v mém Lidství a jako by tvá práce pocházela ode Mne, tak, abys nebyla ničím jiným než kůrou, a jakmile se kůra tvé práce rozbije, je třeba najít ovoce božské práce. A to musíte dělat pro dobro celého lidstva, takovým způsobem, aby mé Lidství bylo přítomné, jako by žilo uprostřed lidí. Ve skutečnosti, když děláte všechno, i ty nejnepatrnější činy, s tímto úmyslem přijmout ode mne život, vaše činnost získává zásluhy mého Lidství, protože od té doby, co jsem byl Člověk a Bůh, jsem ve svém dechu obsahoval dech všech; pohyby, činy, myšlenky... všechno jsem v sobě obsahoval; proto jsem je posvětil, zbožstil, napravil. Když tedy budete vše konat v úkonu přijímání veškerého svého konání ode Mne, přijdete i vy k tomu, že v sobě zahrnete a pojmete všechna stvoření a vaše konání se rozptýlí pro dobro všech. Proto, i když Mi ostatní nic nedají, Já od tebe přijmu všechno." A tak se stalo, že jsem přišla na to, co udělal.

Zdá se, že mluvím nesmysly. Jsou to intimní věci a já je nedokážu dobře říct; ráda bych je napsala tak, jak je mám v hlavě, ale nemohu. Zdá se, že naberu jednu kapku světla a sto dalších mi unikne. Bylo by lepší, kdybych mlčela, ale koneckonců, kéž je vše ke slávě Boží.

3. prosince 1906

Sladkost a mír duše.

Protože požehnaný Ježíš nepřicházel, cítila jsem takovou hořkost...; nejen to, ale i jakýsi zádrhel v mém nitru, který mě činil téměř neklidnou. Ach, Bože, jaká bolest! Všechny ostatní bolesti jsou ve srovnání s touto pouhým stínem, či spíše osvěžením. Jedině tomuto strádání lze dát jméno bolest.

Zatímco jsem se vrtěla, vyšel mimoděk z mého nitra a řekl mi: "Co je to s tebou? Uklidni se, uklidni se, tady jsem - nejen s tebou, ale i v tobě. A pak, nechci toto neklidné srdce. Všechno v tobě musí být sladkost a mír, aby se o tobě mohlo říci to, co se říká o Mně: že ve Mně neplyne nic než mléko a med, což symbolizuje sladkost s medem a mír s mlékem. Jsem jimi tak naplněn a nasáklý, že se rozlévají z mých očí, z mých úst a ze všech mých skutků. A nejste-li na tom podobně, cítím se vámi zneuctěn, protože zatímco ve vás přebývá Ten, který je celý pokoj a sladkost, vy Mi neděláte čest tím, že se projevujete jako stín rozhořčeného a neklidného srdce. Miluji sladkost a pokoj tak moc, že i kdyby se jednalo o něco velkého, co se týká Mé cti a slávy, nechci a nikdy neschvaluji urážlivé, násilnické a vznětlivé způsoby, ale spíše sladké a pokojné způsoby. Ostatně jen sladkost je to, co srdce spoutává jako řetěz, a to tak, že se nemohou rozvázat. Je to jako smůla, která se na ně lepí, a oni se nemohou osvobodit a jsou nuceni říkat: "V této duši je prst Boží, neboť nemůžeme jednat jinak." A pak, když se mi nelíbí záštiplný způsob, nelíbí se ani tvorům. Mluví-li někdo o věcech nebo jedná-li s nimi, dokonce i o Bohu, způsoby, které nejsou milé a pokojné, je to znamení, že nemá v pořádku své vášně; a kdo nemá v pořádku sebe, nemůže mít v pořádku ani druhé. Proto si dávej pozor na všechno, co není sladké a pokojné, nechceš-li Mě zneuctít."

6. prosince 1906

Ježíš se skrývá, aby viděl, co dělá duše.

Pokračovala jsem ve stavu téměř naprostého nedostatku – Ježíš nanejvýš přichází jako záblesk nebo stín - a v duchu jsem si říkala: "Živote mého života, jak to, že nepřicházíš? Ó, jak krutým ses ke mně stal! Jak tvrdé se stalo Tvé Srdce, když jsi došel až k tomu, že mě neposloucháš. Kde jsou Tvé sliby? Kde je Tvá láska, když mě necháváš opuštěnou v propasti mých strastí? Přesto jsi mi slíbil, že mě nikdy neopustíš, řekl jsi mi, že mě miluješ - a teď? Sám jsi mi řekl, že to, zda Tě člověk skutečně miluje, se pozná podle jeho stálosti, a není-li

stálosti, nelze se na tuto lásku spolehnout. Jak je tedy možné, že ji chceš ode mne, která netvořím Tvůj život, a pak mi ji Ty, který jsi mým životem, odepřeš? Ale nemohu psát všechny mé nesmysly - byla bych příliš dlouhá.

Mezitím se Ježíš pohyboval v mém nitru, zvedal svou ruku, aby mě podepřel, a řekl mi: "Jsem v tobě a skrývám se v tobě, abych viděl, co děláš. V ničem jsem neselhal, ani ve slibech, ani v lásce, ani ve stálosti. Když to ty, nedokonalá, děláš, já to dělám v plnosti dokonalosti vůči tobě." A zmizel.

15. prosince 1906

Jak Boží vůle obsahuje všechna dobra.

Pokračovala jsem ve svém obvyklém stavu a cítila jsem se rozhořčená víc než kdy jindy kvůli jeho nedostatku. V jednom okamžiku jsem se cítila, jako bych byla pohlcena Boží Vůlí, a cítila jsem, jak se celé mé nitro uklidňuje, a to takovým způsobem, že jsem již necítila sebe, ale pouze Boží Vůli ve všem, dokonce i v samotném Jeho nedostatku. Sama jsem si řekla: "Jakou sílu, jaké okouzlení, jaký magnet obsahuje tato Boží Vůle, takový, že mi dává zapomenout na sebe a ve všem nechává proudit Božskou Vůli." A tak jsem si řekla: "Co to je za sílu, co to je za okouzlení, co to je za magnet?"

V tu chvíli se pohnul v mém nitru a řekl mi: "Má dcero, protože Boží vůle je jediným výživným pokrmem, který obsahuje všechny chutě a vůně dohromady, které jsou vhodné pro duši, duše najde svůj oblíbený pokrm a ukojí se. Její touha najde svůj pokrm a myslí jen na to, jak se pomalu pást, a formuje se, aniž by toužila po čemkoli jiném; její sklony nemají nic jiného, k čemu by tíhly, protože našly pokrm, který je uspokojuje. Její vůle nemá nic jiného, co by chtěla, protože duše opustila svou vlastní vůli, která tvořila její trápení, a našla Boží vůli, která tvoří její štěstí; opustila chudobu a našla bohatství - ne lidské, ale božské. Celkově vzato, celé nitro duše nachází svůj pokrm - tedy své řemeslo, jímž zůstává natolik zaměstnána a pohlcena, že se nemůže pohnout dál. Ve skutečnosti, zatímco nachází veškeré uspokojení v tomto pokrmu a řemesle, nachází duše tolik práce a učení a stále nových věcí, které ji těší, že se z malé vědy učí velké vědě a stále je co se učit. Od malých věcí přechází k velkým, od jedné chuti přechází k dalším chutím a v tomto prostředí Boží vůle je stále něco nového k ochutnání."

3. ledna 1907

Pravá důvěra rozmnožuje v duši božský život.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, spatřila jsem na chvíli požehnaného Ježíše a on mi řekl: "Má dcero, když se někdo hodně bojí, je to znamením, že se hodně spoléhá sám na sebe, protože když v sobě nepozoruje nic jiného než slabosti a bídu, přirozeně a oprávněně

se bojí. Na druhé straně, pokud se někdo nebojí ničeho, je to znamením, že spoléhá na Boha, protože tím, že spoléhá na Boha, se jeho bída a slabosti rozpouštějí v Bohu, a jak se cítí být investována Božskou bytostí, není to již ona, kdo působí, ale Bůh v ní. Čeho se tedy může bát? Pravá důvěra tedy rozmnožuje v duši Božský život."

5. ledna 1907

Pravá svatost spočívá v tom, že přijímáme vše, co se nám může přihodit, jako zvláštní projev Boží lásky

Když jsem četla o duši, která měla ke všemu skrupule a bála se, že všechno může být hřích, říkala jsem si: "A já? Jak jsem laxní! Já bych si ráda myslela, že všechno může být hřích, abych si dávala větší pozor a neurážela Pána." Když pak přišel blahoslavený Ježíš, řekl mi: "Má dcero, to je nesmysl, taková duše zůstává trčet na cestě svatosti, zatímco pravá a pevná svatost spočívá v tom, že přijímá všechno, co se jí může přihodit nebo co může dělat, ať je to sebevíc lhostejné, jako zvláštnost božské lásky. Je to stejné, jako kdyby jí byl nějaký pokrm příjemný nebo odporný. Specialita lásky Boží jde až do té míry, že Ježíš v tom jídle vyvolává tento požitek a dává jí požitek i z hmotných věcí. Specialita lásky je i v tom, že přichystá jídlo nechutné, když duši miluje natolik, že pro ni vyrábí tuto nechutnost, aby ji učinil podobnou sobě v umrtvování. Dává jí tak drobnou minci, kterou mu může obětovat. Specialita božské lásky je pro duši, je-li ponížená, je-li povýšená, je-li zdravá, je-li nemocná, je-li chudá nebo bohatá. Specialitou lásky je její dech, její zrak, její řeč - všechno, všechno; a stejně jako musí všechno přijímat - všechno jako specialitu božské lásky, musí všechno vrátit Bohu jako svou zvláštní lásku. Musí tedy přijímat vlnu Boží lásky a musí Bohu odevzdávat vlnu své lásky. Ó, jak posvěcující je tato vlna lásky! Očišťuje ji, posvěcuje ji, činí ji pokornou, aniž by si to uvědomovala; je to život více nebeský než pozemský. To je to, co od vás chci. Hřích a myšlenka na hřích v tobě nesmí existovat."

10. ledna 1907

Zlo vlastního vkusu.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, přišel na chvíli požehnaný Ježíš a řekl mi: "Má dcero, připoutanost tvorů k jejich vlastním chutím je taková, že jsem nucen své dary držet v sobě. Ve skutečnosti se místo toho, aby se připoutali k Dárci, připoutávají k mým darům a zbožšťují mé dary k pohoršení Dárce. Pokud tedy najdou svou vlastní chuť, jednají - nebo spíše nejednají, pouze uspokojují svou chuť; pokud žádná chuť není, nečiní nic. Vlastní vkus tedy tvoří ve tvorech druhý život. Ale, ubožáci, oni nevědí, že tam, kde je přítomna vlastní chuť, může být božská chuť jen stěží, a to i ve velmi svatých věcech. Proto si je při přijímání mých darů, milostí a přízně nesmí přivlastňovat jako své vlastní věci a dělat si z nich chuť pro sebe, ale musí je uchovávat jako božskou chuť, používat je k tomu, aby více milovali Pána, a byli připraveni je obětovat právě této lásce."

13. ledna 1907

Ježíš chtěl ve svém lidství trpět, aby obnovil lidskou přirozenost.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu, uviděla jsem, jak se kolem mne mihl můj požehnaný Ježíš, a řekl mi: "Má dcero, jak moc miluji duše! Poslouchej: lidská přirozenost byla zkažená, ponížená, bez naděje na slávu a znovuzrození, a já jsem chtěl ve svém Lidství vytrpět všechna ponížení. Zvláštním způsobem jsem chtěl být svlečen, zbičován a nechat své tělo pod bičí rozpadnout na kusy, téměř zrušit své Lidství, abych znovu vytvořil lidství tvorů a dal mu znovu povstat k plnému životu, cti a slávě k věčnému životu. Co víc jsem mohl udělat, co jsem neudělal?"

20. ledna 1907

Největší svatostí je žít v Boží vůli.

Po přečtení životů dvou světic - jedné, která tolik usilovala o utrpení, a druhé, která tolik usilovala o to, aby byla malá - jsem ve svém nitru přemýšlela, kterou z nich by bylo lepší napodobit, a nemohla jsem se rozhodnout, cítila jsem se jako v neshodách. A tak, abych byla svobodná a mohla myslet jen na lásku k Němu, řekla jsem si: "Nechci usilovat o nic jiného než o lásku k Němu a o dokonalé plnění Jeho svaté vůle." A tak jsem si řekla: "Nebudu usilovat o nic jiného než o lásku k Němu.

V té chvíli mi Pán řekl v mém nitru: "A právě tady tě chci mít - ve své vůli. Dokud není pšeničné zrno pohřbeno v zemi a zcela nezemře, nemůže znovu povstat k novému životu a rozmnožit se a dát život dalším zrnům. Stejně tak dokud duše není pohřbena v mé Vůli, dokud zcela nezemře tím, že rozpustí celou svou vůli v Mé, nemůže znovu povstat k novému Božskému životu skrze povstání všech Kristových ctností, které obsahují pravou Svatost. Proto ať je má Vůle pečetí, která zapečetí tvé nitro i zevnějšek, a jakmile v tobě má Vůle zcela povstane, nalezněš pravou lásku - a ta je největší ze všech ostatních svatostí, o něž lze usilovat.

21. ledna 1907

Kdo vždy miluje Ježíše, nemůže se mu znelíbit.

Když jsem se ocitla ve svém obvyklém stavu, říkala jsem si ve svém nitru: "Pane, dej, ať jsem celá Tvoje a ať jsem stále, stále s Tebou a ať se od Tebe nikdy neodloučím. Avšak dokud jsem s Tebou, nedopustí, abych byla rákoskou, která Tě rozhořčuje, abych Tě obtěžovala, abych Tě rozčilovala, ale abych byla takovou rákoskou, která je v Tobě přítomna, aby Tě podepřela, když jsi unavený nebo utlačovaný, která Tě utěšuje, když Tě obtěžují ostatní tvorové." A tak jsem se vrátila do svého života. Zatímco jsem to říkala, požehnaný Ježíš mi pověděl: "Má dcero, ten, kdo je v neustálém postoji lásky ke Mně, je stále se Mnou a nikdy nemůže být rákoskou, která Mě obtěžuje, ale rákoskou, která Mě podpírá, která Mi ulevuje, která Mě uklidňuje. Ve skutečnosti je pravé lásce vlastní toto: činí milovaného spokojeným. Kromě

toho ten, kdo Mě vždy miluje, Mě nikdy nemůže rozladit, protože láska pohlcuje celého člověka. Mohou se vyskytnout nanejvýš maličkosti a duše sama si ani neuvědomuje, že by Mě mohla rozladit, ale láska sama na sebe bere závazek očistit ji, abych v ní vždy nacházel své potěšení."

25. ledna 1907

Tresty. Vidí opuštěná města.

Prožívám velmi trpké dny kvůli téměř neustálému nedostatku požehnaného Ježíše. Nanejvýš se zjeví letmo a jako záblesk a hned se schovává tak hluboko v mém nitru, že ho nemohu ani zahlédnout; a vždycky mlčky. Když jsem Ho tedy po dlouhém boji spatřila a On byl celý rozhořčený a utiskovaný, řekla jsem Mu: "Ale řekni mi alespoň - co Tě nutí tolik trpět? Co se děje?" "Co se děje?" zeptal se mě. "Kdybych ti to řekl, zlomila bys mé rozhořčení a já bych neudělal to, co musím udělat. Proto mlčím. Tak se uklidni, kvůli tomu, jak se k tobě v tomto období chovám. Ale, odvahu, bude to pro tebe velmi trpké, ale udělej to jako atlet, jako velkorysý, vždy živý, ale jakoby mrtvý v mé vůli, který ani neplakal." Po těchto slovech se ukryl hlouběji do mého nitra a zanechal mě jako zkamenělou, aniž bych byla schopna pro Jeho nedostatek byt' jen plakat.

Ted', abych poslechla, píšu, že i před lednem, až dosud, nedělám nic jiného, než že se ocitám mimo sebe; možná je to také sen, ale zdá se mi, že vidím opuštěná místa, vylidněná města, celé ulice se zavřenými domy, po kterých nikdo nechodí, a mrtvé lidi. Můj úlek z toho, co vidím, je takový, že jsem jako omráčená, a ráda bych napodobila svého dobrého Ježíše tím, že bych i já zůstala mlčenlivá a tichá. Proč tomu tak je, to nedokážu říct, protože můj dobrý Ježíš mi nic neříká. Napsala jsem to jen proto, abych poslechla. Deo Gratias.

20. února 1907

Nedostatek korespondence s Grace.

Pokračuje se mnou vždy mlčky, mimoděk a jako blesk. Trávím dny v hořkosti a jako omráčená; jako by celé mé nitro zasáhl blesk, aniž bych se mohla pohnout dopředu nebo dozadu. Sama nejsem schopna říci, co se v mém nitru stalo; myslím, že je lepší mlčet, než o tom mluvit. Dnes ráno pak přišel Ježíš jen na chvíli a řekl mi toto: "Má dcero, ten, kdo neodpovídá na mou milost, žije jako ti ptáci, kteří se živí zlodějnou. Stejně tak duše nedělá nic jiného, než že žije zlodějsky - krade mou milost, žije a nepoznává mě a dokonce mě uráží." A tak se stalo. A potom zmizel jako blesk a zanechal mě ještě více omráčenou než předtím.

2. března 1907

Nic se nevyrovná dobrovolnému utrpení.

Když jsem pokračovala ve svém obvyklém stavu a dozvěděla jsem se, že téměř celé město má chřipku a že na jiných místech lidé umírají, modlila jsem se k našemu Pánu, aby byl tak laskavý a ušetřil tolik obětí, a aby mě nechal trpět, abych je ušetřila, protože dnes trpím málo nebo vůbec, protože i to mi vzal. Zatímco jsem to říkala, řekl mi v mém nitru: "Má dcero, bylo o mně řečeno, že 'bylo nutné, aby jeden zemřel, aby byl zachráněn celý lid'. Byla to pravda, ale tehdy se jí nerozumělo. Stejně tak je ve všech dobách nutné, aby byl jeden, který trpí, aby ušetřil ostatní, a tento jeden, aby byl přijat, se musí dobrovolně a pouze z lásky k Bohu a k bližnímu obětovat, aby sám trpěl, aby ušetřil všechny ostatní. A utrpení tohoto jednoho se nemůže rovnat utrpení všech ostatních dohromady; neexistuje hodnota, která by se mu vyrovnala. Myslíte si, že prázdnota tvého utrpení je nicotná? Přesto to není úplná prázdnota; a když tě úplně suspenduji od utrpení, kde skončí národy? Běda, běda - tím věci nekončí."

13. března 1907

Luisa se modlí k Ježíši za svou matku, aby se po smrti nedostala do očištění.

Ježíš pokračuje téměř vždy stejným způsobem; nanejvýš se zviditelní mlčením. V těchto posledních dnech, kdy se dával vidět, mě hladil a líbal, a protože moje maminka byla nemocná, dal mi najevo, že si ji vezme. Říkala jsem Mu: 'Můj Pane, Ty ji chceš, a já Ti ji dávám jako dar, než si ji vezmeš; nechci čekat, až si ji vezmeš, aniž bych Ti ji předtím dala. Chci však od Tebe odměnu za dar, který Ti dávám, a dávám Ti za odměnu, že si ji vezmeš rovnou do ráje, aniž by ses jí dotkl očištěm, a to i za cenu, že budu trpět já tím očištěm, který by měla mít maminka.' A tak jsem se vrátila do ráje. A blahoslavený Ježíš mi řekl: "Má dcero, nech mě to udělat."

Když jsem se k němu znovu vracela, řekla jsem: "Ale, má sladká láska, kdo bude mít to srdce vidět maminku trpět v očištění, tu, která tolik trpěla a která kvůli mně tolik plakala. Je to tíha vděčnosti, která mě tlačí, která mě povzbuzuje a dává mi sílu. Co se týče všech ostatních věcí, dělej si, co chceš, ale v tomto - ne, nevzdávám se. Ty mě uspokojíš a uděláš to, co chci. A on: "Moji milovaní, nedělejte se příliš nedůtklivými - jste opravdu neúnavní, a tím, že jste neúnavní, mě nutíte, abych vás uspokojil." On mi však nechtěl dát definitivní odpověď. Vracela jsem se k bouři, plakala jsem jako dítě a modlila jsem se k Němu a znovu Ho prosila, stále jsem nabízela to, co On vytrpěl ve svém utrpení, minutu po minutě, hodinu po hodině, a aplikovala to na duši své matky, aby byla očištěna - očištěna a zkrášlena, a já mohla dosáhnout svého záměru. A On dodával, když osušoval mé slzy: "Ale, má drahá milovaná, neplač, víš, že tě miluji; copak tě nemohu uspokojit? Hle, s neustálou obětí mého Umučení, když ti neunikne nic z toho, co jsem vytrpěl pro tvou matku, je její duše uvnitř nesmírného moře a toto moře ji omývá, zkrášluje, obohacuje, zaplavuje světlem. A abych tě ujistil, že tě uspokojím, až tvá matka zemře, překvapí tě oheň a budeš se cítit popálená." Zůstala jsem spokojená, ale ne jistá, protože mi ještě neřekl, zda ji vezme rovnou do ráje.

9. května 1907

Smrt a očistec Luisiných rodičů.

Už je to několik měsíců, co jsem psala, a to s velkým odporem a jen proto, abych poslechla. Nyní začínám psát znovu. Ach, jakou tíhu cítím! Jen při pomyšlení, že bych mohla svému milovanému Ježíši říci: "Vidíš, jak Tě více miluji a jak moje láska roste, protože jen z lásky k Tobě se podrobuji této oběti, a dokud to trvá, mohu také říci, že Tě více miluji." Při pomyšlení, že mohu svému Ježíši říci, že Ho více miluji, cítím sílu přinést oběť poslušnosti.

Protože si teď nepamatuji všechno jasně, budu vyprávět o minulosti, všechno dohromady a zmateně, počínaje tím, kde jsem skončila, když jsem se modlila, aby vzal mou matku do ráje, aniž by se dotkla očiště. Potom, 19. března, v den zasvěcený svatému Josefovi, ráno, když jsem byla v obvyklém stavu, moje matka přešla z tohoto života do sféry věčnosti; a blahoslavený Ježíš mi dovolil, abych ji viděla, jak ji bere, a řekl mi: "Má dcero, Stvořitel si bere své stvoření."

V tu chvíli jsem cítila, že jsem zevnitř i zvenčí naplněna tak živým ohněm, že jsem cítila, jak mi hoří střeva, žaludek a všechno ostatní; a když jsem něco v sobě měla, proměnilo se to v oheň a já jsem to musela okamžitě po požití vynést na povrch. Tento oheň mě stravoval a udržoval při životě. Ach, jak jsem chápala sžírající oheň očiště, který sice stravuje duši, ale dává jí život! Oheň vykonává funkci pokrmu, vody, smrti i života, ale já jsem byla v tomto stavu šťastná. Protože jsem však viděla jen to, že ji Ježíš vzal, ale neukázal mi, kam ji vzal, nebylo mé štěstí plné a ze samotného utrpení jsem čerpala obavy, protože to by bylo utrpení mé matky, kdyby byla v očiště. A když jsem viděla blahoslaveného Ježíše, který mě v těchto dnech téměř nikdy neopustil, plakala jsem a říkala Mu: "Má sladká lásko, řekni mi - kam jsi ji vzal? Jsem spokojená s tím, že jsi ji od nás odvedl, protože ji máš u sebe; ale jestliže ji nemáš u sebe, to nesnesu, a budu plakat tak dlouho, dokud mě neuspokojíš. A zdálo se, že se mu můj pláč líbí; objímal mě, podpíral mě, osušoval mi slzy a říkal mi: "Má dcero, neboj se, uklidni se, a až se uklidníš, dovolím ti ji spatřit a budeš mít velkou radost. Kromě toho můžeš mít jistotu, že jsem tě uspokojil z toho ohně, který cítíš." Ale já jsem stále plakala, zvláště když jsem Ho viděla, protože jsem ve svém nitru cítila, že mi ještě něco chybí k blaženosti mé matky; tak moc, že lidé, kteří mě obklopovali a kteří přišli kvůli smrti mé matky, když mě viděli tolik plakat a mysleli si, že pláču kvůli smrti své matky, byli téměř pohoršeni a mysleli si, že jsem se vzdálila od Boží vůle, zatímco já jsem více než kdy jindy plavala v této sféře Boží vůle. Ale neodvolávám se k žádnému lidskému soudu, protože ten je falešný - jen k tomu božskému, který je plný pravdy. A dobrý Ježíš mě neodsuzoval, naopak, soucítil se mnou, a aby mě podržel, přicházel častěji, čímž mi téměř dával důvod k většímu pláči, protože kdyby nepřicházel, koho jsem měla volat, abych podnítila to, co jsem chtěla? Lidé měli pravdu, protože soudili zvenčí; a pak, koneckonců, když jsem tak velmi špatná, není divu, že se ostatní nade mnou pohoršovali.

Po několika dnech, když přišel dobrý Ježíš, mi řekl: "Chci ti říci a ukázat, kde je tvá matka. Protože před její smrtí i po ní jsi neustále trpěla to, co jsem si v průběhu svého života zasloužil, vykonal a vytrpěl pro její dobro, tvá matka se podílí na tom, co jsem vykonal, a těší se z mého Lidství. Pouze Božství je jí skryto, ale brzy bude odhaleno i jí, a oheň, který cítíš, a

tvé modlitby jí posloužily k tomu, aby byla osvobozena od jakékoli jiné bolesti smyslů, kterou musí mít všichni, protože moje spravedlnost, přijímající zadostiučinění od tebe, ho nemohla vzít oběma." V tu chvíli se mi zdálo, že vidím svou matku v nesmírnosti, která nemá hranic a v níž je mnoho slastí a radostí - pro tolik slov, myšlenek, vzdechů, skutků, utrpení, úderů srdce...; zkratka pro všechno, co obsahuje Nejsvětější lidství Ježíše Krista. Pochopila jsem, že je to druhý ráj pro blahoslavené, a aby všichni mohli vstoupit do ráje Božství, musí projít tímto rájem Kristova Lidství. Proto skutečnost, že jsem se nedotkla žádného jiného očiště, byla pro mou matku zcela výjimečnou výsadou, vyhrazenou jen málokomu. Pochopila jsem však, že i když nebyla uprostřed muk, ale spíše uprostřed rozkoší, její štěstí nebylo dokonalé, ale téměř poloviční.

Kéž je Pánovi vždy vzdáván dík.

Dvanáct dní jsem trpěla tak, že jsem se omezila na pouhou nit života, ale protože poslušnost zasáhla, aby se tato nit života nepřerušila, vrátila jsem se do svého přirozeného stavu. Nevím, zdá se, že tato poslušnost má nade mnou kouzelné umění a že Pán brzy způsobí, že ztratí svou prestiž, aby mě vzal s sebou. Cítila jsem nespokojenost, protože poslušnost se staví doprostřed, aby mi nedovolila přejít do nebe. Dobrý Ježíš mi řekl: "Má dcero, blahoslavení v nebi mi vzdávají velkou slávu kvůli dokonalému spojení jejich vůle s mou, neboť jejich život je plodem mé vůle. Mezi nimi a Mnou je takový soulad, že jejich dech, dýchání, pohyby, radosti a vše, co tvoří jejich blaženost, je výsledkem Mé Vůle. Říkám vám však, že pro duši, která je stále ještě poutníkem, pokud je spojena s mou Vůlí tak, že se od ní nikdy neodtrhne, je její život z nebe a já od ní přijímám stejnou slávu. Nebo spíše, mám větší potěšení a radost, protože to, co dělají blahoslavení, dělají bez oběti a uprostřed rozkoší, zatímco to, co dělají duše poutníků, dělají s obětí a uprostřed utrpení, a tam, kde je oběť, mám větší potěšení a mám větší radost. A právě blahoslavení, kteří žijí v mé Vůli, se podílejí na potěšení, které přijímám z duše poutníka. Neboť duše, která je ještě poutníkem a žije v mé Vůli, s nimi tvoří jeden Život." Jindy si vzpomínám, že když jsem se obávala, že můj stav je dílem ďábla, řekl mi dobrý Ježíš: "Má dcero, ďábel může také mluvit o ctnosti, ale když mluví o ctnosti, vlévá do nitra duše odpor a nenávisť k samotné ctnosti. Tak se ubohá duše ocitá v rozporu a bez síly praktikovat dobro. Na druhé straně, když jsem to já, kdo mluvím, protože já jsem pravda, mé slovo je plné života; není neplodné, ale plodné, a proto, zatímco mluvím, vlévám lásku ke ctnosti a v duši vytvářím právě tuto ctnost. Ve skutečnosti je pravda silou, je světlem, je oporou a druhou přirozeností pro duši, která se nechá vést pravdou."

Pokračuji tím, že od smrti mé matky uplynulo jen asi deset dní, když můj otec těžce onemocněl a Pán mi dal pochopit, že i on zemře. Předem jsem mu ho odevzdala jako dar a opakovala jsem stejné prosby, jaké jsem vyslovila za matku, - aby ho nenechal dotknout se očiště. Pán se však projevil ještě neochotněji a nechtěl mě vyslechnout. Velmi jsem se bála, ale ne o spásu otce, protože dobrý Ježíš mi před téměř patnácti lety slavnostně slíbil, že z mé rodiny a z těch, kteří ke mně patří, se nikdo neztratí, ale velmi jsem se bála Očiště. Stále jsem se modlila, ale dobrý Ježíš sotva přicházel. Teprve v den, kdy můj otec zemřel, tedy asi po patnácti dnech nemoci, se blahoslavený Ježíš zjevil, celý vlídný, oděný v bílém, jako by byl na hostině, a řekl mi: "Dnes čekám na tvého otce a z lásky k tobě se nechám poznat ne jako soudce, ale jako laskavý otec. Přivítám ho ve své náruči." Naléhala jsem na něho kvůli očištění,

ale On mě neposlouchal a zmizel. Po otcově smrti jsem neměla žádné nové utrpení, jako tomu bylo u mé matky, a z toho jsem pochopila, že otec odešel do Očistce. Modlila jsem se a modlila, ale Ježíš se nechával vidět jen bleskově, aniž by mi dal čas, ba co víc, nemohla jsem ani plakat, protože jsem neměla s kým, a Ten, který jako jediný mohl vyslechnout můj pláč, ode mě utíkal. Rozkošné jsou Boží soudy, na Jeho cestách.

Když jsem pak po dvou dnech vnitřních bolestí viděla blahoslaveného Ježíše a ptala se ho na svého otce, cítila jsem, že je za rameny Ježíše Krista, jako by se rozplakal a prosil o pomoc; a pak zmizel. Zůstala jsem rozervaná v duši a nepřestávala jsem se modlit. Nakonec jsem se po šesti dnech, kdy jsem byla ve svém obvyklém stavu, ocitla mimo sebe, uvnitř kostela, a tam čekalo mnoho očišťujících se duší. Modlila jsem se k našemu Pánu, aby alespoň mého otce nechal vstoupit do kostela, aby si tam udělal očistu, protože jsem viděla, že duše v kostelech dostávají neustálou úlevu z modliteb a mší, které se tam slouží, a ještě mnohem víc z reálné přítomnosti Ježíše ve svátosti; zdá se, že je to pro ně neustálé občerstvení. V té chvíli jsem spatřila svého otce, ctihodného svým zjevem, a Náš Pán mi dovolil, abych ho postavila do blízkosti svatostánku. Zdá se tedy, že jsem zůstala ve svém nitru méně rozervaná.

Zmateně si vzpomínám, že jiného dne, když přišel požehnaný Ježíš, mi dal pochopit vzácnost utrpení a já se modlila, aby dal každému pochopit dobro obsažené v utrpení. A On mi řekl: "Má dcero, kříž je trnité ovoce, které je navenek nepříjemné a pichlavé, ale jakmile se trny a kůra odstraní, člověk najde vzácné a chutné ovoce. Ale jen ten, kdo má trpělivost snášet obtěžující pichlavost, může dospět k odhalení tajemství vzácnosti a chuti tohoto ovoce. A jen ten, kdo dospěl k odhalení tohoto tajemství, na něj pohlíží s láskou a s chutí se pouští do hledání tohoto ovoce, aniž by se staral o píchání, zatímco všichni ostatní na něj pohlížejí s opovržením a pohrdají jím." A já: "Ale, můj sladký Pane, jaké je to tajemství obsažené v ovoci kříže? A On: "Jaké je to tajemství? "Je to tajemství věčné blaženosti, protože v plodu kříže je mnoho drobných mincí, které obíhají jen proto, aby se dostaly do nebe, a těmito drobnými mincemi se duše obohacuje a činí se blaženou na věky."

Zbytek si pamatuji zmateně a cítím, že to v mé mysli není uspořádané, proto se tady se zastavím.

30. května 1907

Účinnost modlitby.

Když jsem byla ve svém obvyklém stavu, viděla jsem na krátkou dobu požehnaného Ježíše a modlila jsem se k němu za sebe i za jiné lidi, ale s jistými obtížemi, mimo svůj obvyklý způsob, jako bych nemohla dosáhnout tolik, kdybych se modlila jen za sebe. A dobrý Ježíš mi řekl: "Má dcero, modlitba je jeden jediný bod a dokud je to jeden bod, může uchopit všechny ostatní body dohromady. Ať už se tedy duše modlí jen za sebe, nebo i za ostatní, může dosáhnout stejně mnoho. Její účinnost je jedna."